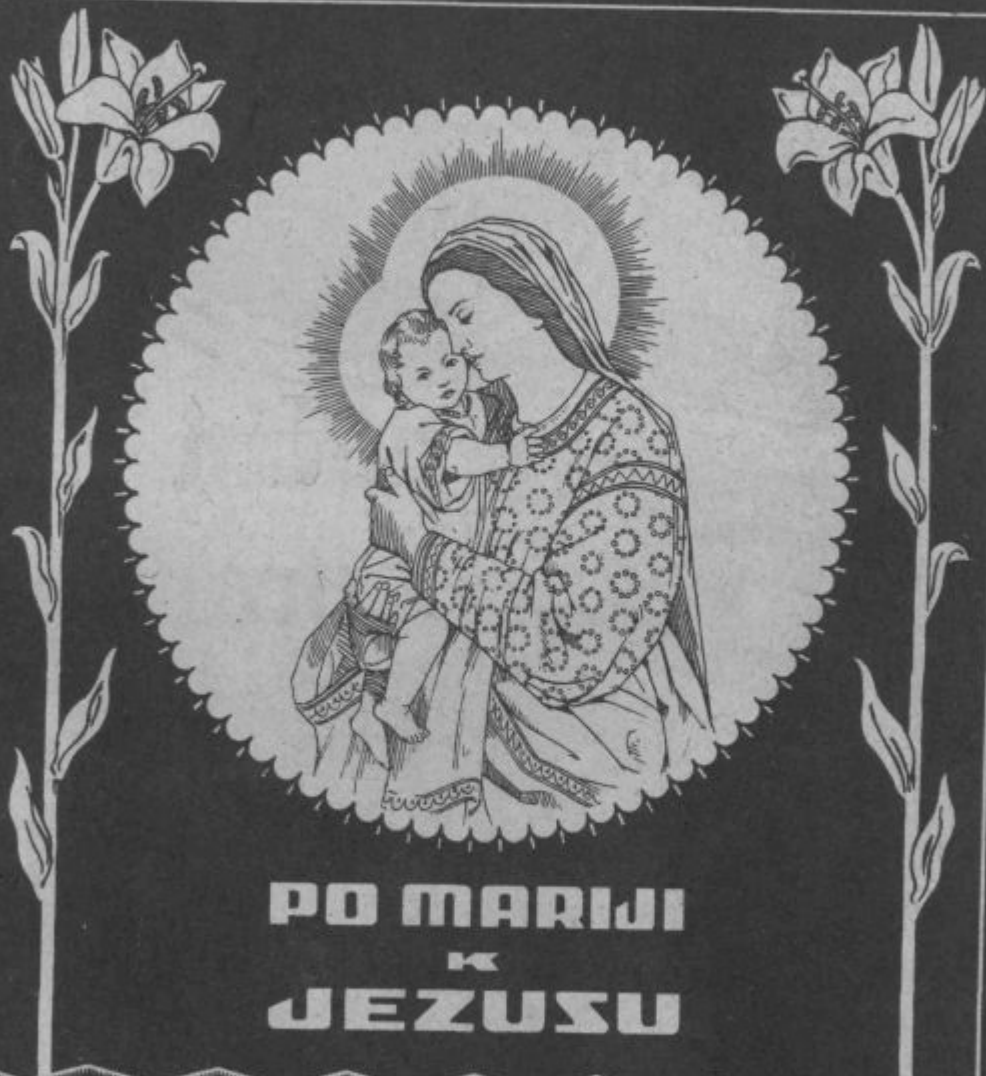

Postka

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V COTOVINI

LETO XXV. 1927.

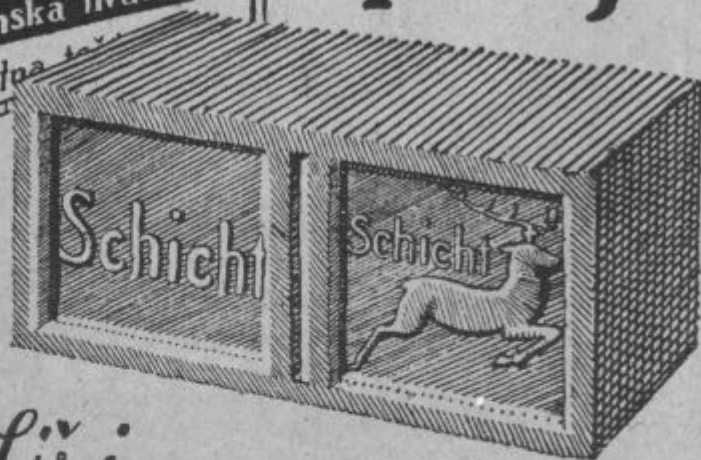
ŠT. 10. OKTOBER.

Schichtov

način
pranja

je

najboljši.

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“,
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**

Koledar Apostolstva molitve za oktober 1927.

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Poglobitev verskega duha.

Mesečni zaščitnik: Sv. angeli varhi (2.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.		
			ljubl. šk.	lavant. šk.	
1	Sobota	Remigij š.	Roženvenška pobožnost	Lj. Lazaristi Laško	
2	Nedelja	17. p. Angel v.	Češčenje ang. varh.	Dovje	Loka
3	Poned.	Mala Terezija	Verske in prosvetne organizacije	Tomišelj	Dol
4	Torek	Frančišek Asis.	Redovi sv. Frančiška	Kamnik	S. Rupert Laško
5	Sreda	Placid m.	Sv. Cerkev v Rusiji	G. Logatec	S. Jedert
6	Četrtek	Brunon op.	Kartuzijank. Spokorniki	Ambrus	Razbor
7	Petek	Roženven. M. B.	Sv. rož. venec v družinah	Bloke	Trbovlje
8	Sobota	Brigita vd.	Spreobrnjenje protestantov	Rovte	Trbovlje
9	Nedelja	18. p. Dionizij š.	Naši škofje in duhovniki	Polom	S. Miklavž Laš.
10	Poned.	Franč. Borg. s.	Družba Jezusova v Jugosl.	Šmihel p. Žuž.	S. Marjeta
11	Torek	German m.	Katoličani v Mehiki	Erzelj	Š. Lenart Laško
12	Sreda	Maksimiljan š.	Boj proti nespodobni noši	Sv. Gora	Širje
13	Četrtek	Edvard k.	Duh. vaje. Dom duh. vaj	Rob	Jurklošter
14	Petek	Kalist p.	Sv. oče in njegovi nameni	Prežganje	S. Jurij Pr.
15	Sobota	Terezija d.	Karmeličanke. Redovnice	Lom	Videm
16	Nedelja	19. p. Žegnan.	Zahvala za blagosl. na polju	Boh. Bela	Brežice
17	Poned.	Marjeta Alak. d.	Srcu J. posvečene družine	Podkraj	Mur. Sobota
18	Torek	Luka ev.	Zdravniki, bolniki, bolnice	Horjul	Brežice, franč.
19	Sreda	Peter Alk. s.	Odprava pohujšljivega življenja	Golo	Cankova
20	Četrtek	Janez Kanc. s.	Dijaki, visokošolci	Zagorje Kras	Brežice
21	Petek	Uršula d. m.	Uršulinke in njih zavodi	Lj. Uršulinke	O. Lendava
22	Sobota	Kordula d. m.	Čistost naših deklet	Budanje	Rajhenburg
23	Nedelja	20. p. Janez K. s.	Apostolstvo mož in mladeničev	Šmihel Košana	Rajhenburg
24	Poned.	Rafael nadang.	Dobra tovaršija. Izseljenci	Dol	" trap.
25	Torek	Krizant m.	Delo za katoliški tisk	Sp. Brnik	" "
26	Sreda	Evarist p.	Konkordat v Jugoslaviji	Trnovo Kras	Sevnica
27	Četrtek	Frumencij š.	Ljudje v težkih skušnjavah	Ig	Gor. Petrovc!
28	Petek	Simon in Juda	Katol. vzgoja mladine	Črnuče	Pišce
29	Sobota	Narcis š.	Jugosl. misijoni v Indiji	Rudnik	Kančonci
30	Nedelja	21. p. Krist Kralj	Priznanje Kristusovih pravic	Matenja vas	Bizeljsko
31	Poned.	Alfonz Rodrig.	Redovni bratje. Umrli	Radovljica	Dobova

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

PROŠNJE.

N. N. iz Radeč se priporoča presv. S. J., Mariji Pom. in sv. Tereziji Det. J., da bi čimprej dobil primerno službo. V molitev se priporoča tudi redovnim osebam. — V molitev se priporoča Z. M. — Marija Plut se priporoča Mariji Pom. kr., presv. Srcu J. in vsem svetnikom in svetnicam za zdravje matere; isto zadevo priporoča molitvi dobrih src. — Družbenka M. Saje priporoča dva brata presv. Srcu Jez., Mariji Lurški in sv. Mali Cvetki. — K. V. na Goriškem priporoča najsv. Srcu J. ter pok. škofu Slomšku brata in sebe za zdravje, celo družino pa za dosego več dobrih namenov. — M. H. se v hudi stiski priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Frančišku Asis., sv. M. Tereziji, pok. škofu Slomšku za milost vrednega prejemanja sv. zakr. — S. K. priporoča srečno izvršitev važne zadeve sv. Srcu J., Dev. Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad. in sv. Tereziji Det. J. — Neimenošana oseba priporoča sv. Mali Cvetki ugodno rešitev več časnih zadev. (10 Din za najpotr. mis.)

ZAHVALE.

I. R., Hotemež, se zahvaljuje presv. S. J., Mariji Pom. in sv. Tereziji D. J. za uslušno prošnjo. — Fr. Barbič se zahvaljuje Materi božji, sv. Ani, sv. Jožefu, sv. Tereziji Det. J., sv. Antonu Pad. in dušam v vicah za uslušno prošnjo po opravljenih 9 dnevnicah. — Po opravljeni 9 dnevnicah na čast sv. Jožefu in pok. škofu Antonu Slomšku v pomoč dušam v vicah se mi je zdravje izboljšalo. V zahvalo darujem 100 Din za Slomškov sklad. Ela Šmarčan, Sv. Jedrt, Laško. — Marija Budal iz Komna št. 87 se zahvaljuje presv. Srcu Jez. in prebl. Devici Mariji za ozdravljenje. — M. K. (Rečica pri L.) se zahvaljuje presv. Srcu Jez., Mariji Pom., sv. Tereziji Det. J., pok. škofu Slomšku za ozdravljenje hude trebušne bolezni, ki je trajala 5 let. — A. H. se zahvaljuje presv. Srcu Jez. za ozdravljenje neke osebe. — S. Alojzija, bolniška sestra v Ljubljani, se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J. za milost spreobrnjenja trdovratnega grešnika. — Neka mati se zahvaljuje presv. Srcu Jez.,

Materi božji, sv. Antonu in sv. Tereziki za pomoč v izredno veliki težavi. (Za kruh sv. A. 10 Din.) — M. H. v Br. se zahvaljuje presv. Srcu, Mariji Pom. in sv. Tereziji Det. J. za večkratno pomoč v boleznih.

Nove svetinjske »Dejanja svetega Detinstva Jezusovega« je dalo izdelati škofijsko vodstvo. Ker imamo lastne slovenske sprejemnice, je kazalo, da si oskrbimo še lepe svetinjske s slovenskim besedilom, ki naj kot »zakramentalni« naklanjajo božje varstvo in blagoslov mladini, obenem pa bodo izdatno pripomogle, da se bo Dejanje sv. Detinstva udomačilo po vseh župnijah naše domovine. Vodstvo je moralo naročiti za več let večjo zalogo, da so posamezni komadiči cenejši. Treba je bilo šteti občutno vsoto. Pričakuje pa, da se bo investirani denar v prid misijonom v zadostni meri obrestoval. Gg. katehetje in vsi gg. poverjeniki dobe primerno število svetinjske (v namene Dejanja sv. Detinstva) v prodajalni K. T. D. (preje Ničman), Ljubljana. Nabavni stroški bodo polagoma povrnjeni s prispevki deležnikov in deležnic, ki se bodo s tem večjo vnemo oprijeli te mladinske misijonske ustanove; zato se ne zahteva, da bi se v prodajalni svetinjske posebej in takoj plačevale.

Statistika ilirske kapucinske provincije. Celje: P. Lin Prah, provincijal; p. Donat

Zupančič, gvardijan in definator; p. Otokar Cejan, senior prov.; p. Jožef Lapuh, vikar; p. Hilarij Perpar; p. Efrema Majcen, katehet; p. Egidij Golob, katehet; p. Leopold Grbavec, kurat v bolnici. — Krško: P. Rafael Bogataj, gvardijan; p. Lavrencij Novak, vikar; p. Ivan E. Ažbe, p. Herman Langer, p. Avrelj Šerik. — Škofja Loka: P. dr. Odilo Mekinda, gvardijan in def.; p. Oton Kocijan, lektor; p. Hugolin Prah, lektor. — Studenci (Maribor): P. Žiga Wagner, gvardijan; p. Kamil Požar, vikar; p. Marko Fišer, katehet; p. Bonaventura Savec; p. Dionizij Pristovnik. — Ptuj: P. Anton Vouk, gvardijan; p. Ladislav Hazemali, kustos; p. Jeronim Streminger, vikar; p. Angel Sattler. — Varaždin: P. Ljudevit Trtinjak, gvardijan; p. Angel Solter, kurat bolnice; p. Ciril Goričan, vikar; p. Ivan K. Reberc, vodja novicev; p. Anzelm Canjuša, katehet. — Osijek: P. Joahim Ferk, gvardijan; p. Hinko Putrih, vikar; p. Janez Dam, Lovrenčič; p. Evgen Merše, p. Gregorij Pašalić. — Split: P. Bernardin Škrivanić, definator; p. Jožef Kolačko; p. Matija Koren. — Dubrovnik: P. Metod Lazarić, predstojnik; p. Vincencij Desić, definator. — Karlobag: P. Odorik Ožeg, gvardijan; p. Nikolaj Sakač, vikar; p. Karel Rauch, upr. župnije; p. Mihael Hlača, upravitelj v Cezarici.

Ilustrirani „Slovenec“
letnikov 1925. in 1926. se še dobi vezan (80 Din) in nevezan (50 Din). — Naročila sprejema **Uprava „Slovenca“ v Ljubljani.**

Varno naložite svoj denar v
VZAJEMNI POSOJILNICI
v Ljubljani, poleg hotela UNION
Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvu i. t. d.

Najboljši šivalni in pletilni stroj

Je edino GRITZNER in ADLER za dom, obrt in industrijo v vseh oprelih. Istotam švicarski pletilni stroj DUBIED

Pouk v vezanju brezplačen. Večletna garancija. Nizke cene, tudi na obroke.

Priložnostna darila.

JOŠIP PETELINC,
LJUBLJANA

blizu Prešernovega spomenika za vodo.

J. NEŠKUDLA

tvornica cerkvenih paramentov,
zastav in orodja,

Ljubljana, Sv. Petra cesta 25

Priporoča častiti duhovščini nabavo vseh cerkvenih in društvenih potrebščin, kot n. pr., mašne plašče, pluviale, cerkvene in društvene zastave, kelihe, ciborije, monstrance, kipe, križeve pote, itd., v vsakovrstni izdelavi in ceni.

Mašni plašči že od Din 825—dalje. — Stare cerkvene obleke popravljam strokovnjaško. Zahtevano blago se Vam pošlje franko na ogled. Za solidnost tverdke jamči 117 letni obstoj in nebroj priporočilnih pisem,

Bogato ilustrirani cenik, proračun in načrt (za zastave) dobite brezplačno.

BOGOLJUB

Mesec rožnega venca.

Predhodnik zime — oktober — je zopet tu. Dobil je pridevek rožnovenski mesec. Krščanstvo vsega sveta se zbira osobito ta mesec k prelepi molitvi rožnega venca. Kdo je bolj poklican kakor »Bogoljub«, da o rožnem vencu, »ki je v njem zakladnica milosti«, izpregovori tako, da odkrije — kolikor je v kratkih potezah možno — vso njegovo veličino, globokost in vzvišenost, vso njegovo vrednoto in bogastvo.

Kardinal Faulhaber, nadškof v Monakovem, je pred nekaj leti sestavil čudovito lep pastirski list o rožnem vencu. Besede, katere hočemo tu navesti, bodo imele toliko večji poudarek, ker je omenjeni cerkveni knez eden prvih učenjakov in cerkvenih govornikov.

»Pri rožnem vencu se poglobljamo z vso dušo v skrivnosti naše svete vere; v tej molitvi poroma naša duša k Njemu, ki je bil od Svetega Duha spočet, ki je bil rojen iz Marije Device in v templju darovan. V rožnem vencu gremo za Njim, ki je od mrtvih vstal, v nebesa šel, ki nam je Svetega Duha poslal in je svojo Mater v nebesih kronal. V rožnem vencu imamo pred seboj cel evangelij o Odrešenikovem življenju, trpljenju in o milosti, ki nam jo je zaslužil.

V današnji dobi so ljudje tako površni in tako polni zunanosti; molitev rožnega venca jih poglobi v notranjost in skrb za dušo; kajti te molitve ne opravljamo s prsti in ustnicami, marveč iz polne duše notranjega človeka.

V naši dobi prete tudi katoličanu nevarnosti, ki bi mu mogle omajati vero. V tihi uri pa vzame v roke molek in vzdihne: »ki nam poživi vero!« — Danes trgajo (zlobne osebe, puhli in slabi časniki) ljudem krščansko upanje in zaupanje iz srca. Katoličan ima pri sebi molek pa začne moliti: »ki nam utrdi upanje!« Sedanji čas je tak, da hoče razredni boj v borbi za obstanek ljudi razdvojiti. Katoličan seže po moleku in prosi: »ki nam užgi ljubezen!« ...

V veselem delu rožnega venca nas popelje Cerkev v šolo tja v Nazaret. Čas družinske razrvanosti zahteva, da gremo v duhu v Nazaret in molimo: »ki si ga Devica od Svetega Duha spočela.« Nato pridemo v Betlehem in nadaljujemo v rožnem vencu: »ki si ga Devica rodila« ... V veselem delu rožnega venca se učimo, s spoštovanjem zreti na skrivnost, ki se razgrinja pred nami; spoštovanje nebeške Matere in Device obenem pa se bo presadilo tudi na druge matere in mladenke, saj so sestre nebeške Matere.

Češčenje Marijino in posebej rožni venec ima danes tudi izrazito nravno-socialno važnost: naša mladina naj se zopet uči, da je treba pred tajne otroka in matere, družine in družinske časti spoštljivo stopiti in o teh svetih stvareh dostojno in čisto govoriti.

Če se pojavi v družini kal razdvoja, pa pride pri molitvi rožnega venca na vrsto skrivnost: »ki si ga Devica v templju našla«, naj bo to opomin, da se mora družina zopet v slogi zbrati in združiti v krščanski ljubezni. Tudi v tem oziru je veseli del rožnega venca za naše čase — posebna dobrota.

V žalostnem delu rožnega venca sledimo stopinjam Odrešenikovicim. Če bi kdo danes hotel napraviti sliko o stiskah in nadlogah, ki tarejo našo dušo, bi moral naslikati tako podobo, da bi se moralo kamenje na tlaku omehčati. Če pa pri molitvi žalostnega rožnega venca v duhu poklekneмо poleg Zveličarja na Oliški gori in z njim molimo: »Oče, ne moja, marveč tvoja volja naj se zgodi!« — in če nato zopet zadenemo svoj križ in hodimo za Kristusom, nam bo privrel iz molitve rožnega venca studenec tolažbe in blažene moči; imeli bomo pa tudi sočutje z drugimi, ki so obloženi s križi vsakdanjih težav, bolezní, stisk in nadlog.

Častitljivi del rožnega venca nas uči, naj v dneh nadlog in skrbi ne omagujemo in ne obupujemo; naj nas krepi za-

vest, da je velikemu petku božjega Zveličarja sledila velika noč vstajenja. Isti Zveličar nas je zagotavljal: »Vi boste žalovali, a vaša žalost se bo spremenila v veselje.« Ob smrti Jezusovi so se učenci razkropili, ob vstajenju so se pa zopet sestali...

Kako človeka dviga tolaživna beseda odličnega cerkvenega kneza! Spričo teh bodrilnih opominov je pač odveč, da bi ponovno opozarjali na vzvišenost rožnega venca, ali da bi to odlično molitev iznova

priporočali. Linški škof Rudigier je nekoč obiskal svojo rojstno dolino Montafon. Opazil je, da so imeli povsod po starem običaju velik molek (rožni venec), ki je visel na steni in so ga pri večerni pobožnosti rabili. Poln radosti je vzkliknil: »Montafonci, ki ne molijo več rožnega venca, niso več Montafonci!« Kaj, če bi kdo vprašal: »Ali so oni, ki ne ljubijo in ne molijo rožnega venca, še pravi kristjani?« Odgovor ne bo težak.

Tvoj zaklad.

(M. Elizabeta.)

*Ljubljena slovenska hiša,
tiha sredi tihih trat,
ali še spoštljivo hraniš
nad vse dragi svoj zaklad?*

*Ali še visi pod križem
tvojih dedov blagoslov:
častni hišni rožni venec,
priča tolških rodov?*

*Ali še v večernih urah
oče v krogu vseh otrok
z rožnim vencem si pokrije
trde žulje trudnih rok?*

*Ali še doni po hiši,
ko se vžiga zvezdna noč,
skupni glasni rožni venec,
kot smo čuli ga nekoč?*

*Ali je še rožni venec
tvojih srečnih dni mejnik?
Ali je še tvoj prijatelj,
tvoj toláznik in vodnik?*

*Moli, moli rožni venec,
ljubljeni slovenski krov!
Zvesto nad teboj počival
bo Marijin blagoslov.*

Bolezen in bolečina v življenju sv. Frančiška Asiškega.

Iv. Filipič.

»... Ti narediš človeka, o Bolečina!«
(Lamartin, Hymne à la Douleur.)

»Kaj škriplješ«, je vprašal atenski kipar marmorno klado, ko je klesal z nje kip za svetišče Parthenon. »Škripljem, ker me tako neusmiljeno klešeš; ali ne vidiš koščkov, razmetanih po tleh?« »Neumni bolvan! Ali ne doumeš, da ne moreš na častno mesto v templju, ako te ne obdelam in predelam iz klade v kip?«

Ta anekdota velja — posebno v drugem delu — docela o sv. Frančišku Asiškem. Poleg molitve je bila najbrž bolečina, dušna in telesna, tista najmerodajnejša zunanja milost, ki ga je vodila do viška svetosti. Treba je to poudariti današnjemu bednemu, večkrat pa tudi razigranemu človeštvu s posebnim ozirom na to, da nam nekateri sv. Frančiška predočujejo le kot razigranega svetnika, polnega sreče in veselja, kot človeka, ki se

mu je zgodilo vse po volji. Premalo pa morda poudarimo, da ga je Bog obiskoval s težkimi križi. In eden teh križev je bila tudi njegova telesna bolezen, na katero se hočemo — v prvi vrsti v tolažbo vsem bolnim in bolehnim — posebej ozreti.

Bolehen je bil sveti Frančišek vse dni svoje službe Gospodu. Že po naravi je bil nagnjen k večkratni mrzlici, ki mu je bila že v mladih letih zapustila stalne posledice; vrh tega pa si je tudi s pogostnimi in hudimi posti močno zrahljal svoje zdravje. Zato ga vidimo, kako boleha na očeh, kako bruha kri, kako se večkrat onemogel zgrudi na svojih misijonskih potih. Posebej pa so značilni štirje trenutki njegovega življenja, iz katerih nam jasno odsvita, da ga je Bog po hudih dušnih in telesnih bolečinah, vodil na pot svetosti, sreče in blaženosti. Poiščimo te trenutke iz njegovega življenjepisa!

1. Bolezen zresni sv. Frančiška.

23 let star je gledal mladi Francesco iz svojih veselja polnih mladostnih poljan prvokrat koščeni smrti v obraz. Smrtonovarna bolezen ga je položila na bolniško posteljo; ozdravel je sicer, toda kmalu nato — eno leto ali dve pozneje v Spoletu — se smrtna nevarnost zopet povrne.

In kakšno spremembo je povzročila ta bolezen v njegovi duši! Že po prvi boleznici se mu zazdi, da je izgubljenih 23 slepih, mladih let. Ni vedel prav za prav, čemu je živel.

Še hujša pa je bila ta zavest po drugi boleznici. Še se sprehaja — bolemen — po solčnih gričkih in tihih dolinah svojega rodnega doma; toda srebrni sij božjega solnca in omamljivi vzduh oljk in oranž nima več zanj nekdanje privlačnosti. Še prihajajo njegovi znanci in prijatelji kakor v prejšnjih letih in pojo in se smejo — toda Francesco jih sliši le napol. Še vstajajo v njegovi duši nekdanji vzori, toda vedno bolj bledijo ob novem vzoru, ki se dviga v njegovih načrtih. Francesco čuti, da je prišel na razpotje v svojem življenju.

Bolezen, ki mu jo je Bog poslal, ga dvigne k premišljevanju božje lepote, bolezen preokrene vse njegovo življenje.

2. Bolečina priljubi sv. Frančišku bolnike.

Kot petindvajsetletnik obišče Francesco Rim. Zamišljen jezdi na povratku proti Asiziju. Tik za mestom naleti gobavca iz bolnice San Salvatore della Paretii. Gnoj se cedi bolnemu siromaku iz odpadajočih rok in nog. Z ostudnimi tvori je pokrit njegov obraz. Tudi rahločutnega Frančiška pretrese ta pogled, da se z gnusom obrne proč od siromaka; toda le za hip. Zakaj sočutje z bolnikom mu vlije čudovito moč.

Zasuče se na svojem konju, razjezdi ga, pristopi k bolniku, skloni se k njemu in ustnice Frančiška, ki so še nedavno govorile ob prekipajočem vinu pesniško nadahnjene napitnice razposajenim tovarišem, poljubljajo gnojna lica obcestnega berača. Pač odpoved, ki jo je zmožen le bodoči svetnik.

In to mu še ni zadosti. Že drugi dan ga najdemo v bolnici San Salvatore, ko gre od bolnika do bolnika, pa jim poljublja od pekočih ran izgloodane roke in deli miloščino, kakršne niso bili bolniki doslej navajeni.

V Frančišku pa se oglašča ob pogledu na trpeče siromake vedno glasneje klic:

»Tu bo odslej tvoj poglavitni delokrog« — in res ob pogledu na bolečino, ki sprva izzove v njem nepremagljiv odpor, postane Frančišek največji človekoljub.

3. Bolečina in bridkost je sv. Frančišku višek sreče.

Legenda pripoveduje tole:

Pozimi je bilo, ko sta šla sv. Frančišek in brat Leon iz Perugie proti Asiziju. Sv. Frančišek pokliče brata Leona, ki je šel nekoliko naprej, in mu pravi: »O brat Leon, naj dajejo manjši bratje še tako lep zgled pobožnosti in svetosti, vendar, dobro si zapomni, ni v tem popolnega veselja!« In ko gre nekoliko naprej, ga zopet pokliče in mu reče: »O brat Leon, ko bi kak manjši brat tudi slepe in hrome ozdravljaj ali celo mrtve obujal, vendar zapiši, da ni v tem popolnega veselja!« In kmalu zopet zakliče: »O brat Leon, ko bi kak manjši brat govoril tudi vse jezike sveta in umel vso vedo in bi napovedoval prihodnost in poznaval skrivnosti srca, vendar piši, da ni v tem popolnega veselja.« Tako je naštel sv. Frančišek še to in ono, kjer ni popolnega veselja. Brat Leon se je močno čudil in vprašal: »Moj oče, prosim te v božjem imenu, povej mi, v čem je popolno veselje!« Frančišek odgovori: »Če prideva vsa premočena in premražena, zamazana in lačna pred porto v 'Santa Maria degli Angeli' in pozvoniva; če pride vratar ter vpraša: »Kdo sta?« — in midva rečeva: »Dva izmed vaših bratov'; a oni nato: »potepuha sta, ki se vlačita po svetu in ubogim miloščino kradata', in nama ne odpre, ampak naju pusti na dežju in snegu, v gladu in mrazu v noč, in če midva vse to potrpežljivo preneseva in si v ponižnosti in ljubezni misliva, da naju brat že pozna in da mu je Bog položil ostre besede na jezik in da morava trpljenje Kristusovo v vsej potrpežljivosti prenašati, o brat Leon, zapiši, da je v tem popolno veselje! O brat Leon, med vsemi darovi Sv. Duha, ki jih je Kristus dal svojim ljubljencem in jih še vedno daje, je največji ta, da človek preмага samega sebe radi Kristusa in iz ljubezni do Boga sramoto trpi. Zakaj z vsem drugim se ne moremo hvaliti, ker ni naše; v križu bridkosti in težav se pa moremo hvaliti, zakaj to je naše, kakor je dejal apostol: »Mene pa Bog varuj, da bi se z drugim hvalil kakor s križem našega Gospoda.«

Bolečina torej, bodisi dušna ali telesna — ne sicer sama na sebi, pač pa v vdanosti v voljo božjo — je sv. Frančišku višek sreče.

4. Bolečina pripravlja sv. Frančišku milost vseh milosti.

V nedosegljivi prikupljivosti nam zopet poročajo »Fioretti«:

Zgodaj zjutraj še pred solničnim vzhodom se je vtopil sv. Frančišek pred vrati svoje celice v globoko molitev. Obrnil je svoj obraz proti vzhodu in molil: »O, Ti moj Gospod Jezus! Dve milosti sta, ki jih želim prejeti od Tebe. Prva je ta, da občutim, kolikor je mogoče, še za časa svojega zemeljskega življenja ono bridkost in žalost na duši in telesu, ki si jo Ti občutil, o najslajši Gospod, ob uri svoje najgorenjše bridkosti. Druga je ta, da občutim v svoji duši ono brezmejno ljubezen, katero si Ti, o božji Sin, imel do nas, grešnikov, ko si hotel prevzeti za nas tolike bridkosti — seveda, v kolikor je to mogoče.« In ko je tako molil, tedaj je začutil v svoji duši, da mu bo Bog podelil, česar ga prosi, seveda v tisti meri, v kateri more

stvar postati deležna tolikih milosti. In ko je začutil v sebi to božjo obljubo, je začel na ganljiv način premišljevat trpljenje in ljubezen božjega Odrešenika. In glej! Zatopljen v tako premišljevanje je bil popolnoma po ljubezni in sočutju združen z Jezusom.

Njegove prošnje in želje so se mu izpolnile.

Nebo se odpre in iz nebes priplava božji Odrešenik sam, obdan od šesterih belih in svetlikajočih se serafskih perutnic...

Ko pa prikazen izgine, začuti Frančišek na svojem telesu rane Križanega, ki ga več ne zapustijo.

Njegova duša pa je bila od te ure polna zahvale in slavospevov. Bil je takrat star 42 let.

Od tega časa mu telo tone od dneva do dneva, od ure do ure v večji bridkosti. Duša pa se dviga v vedno glasnejših slavospevih, dokler ne poje umirajoč: Hvaljen, Gospod, po tistih, ki odpuščajo iz ljubezni do tebe — in bridkost in trpljenje vdano prenašajo! Blaženi, ki vztrajajo v miru, zakaj Ti, Najvišji, jih z vencem ovenčaš.

„Ta mora biti katoličan, saj moli rožni venec.“

Bivši vojaški duhovnik pripoveduje to-le dogodbo iz vojnega življenja:¹

Bilo je nekega večera l. 1917., na vzhodni fronti. Štabni zdravnik me vpraša: »Gospod kurat, ali ste na št. 56 že prevedeli? Fant bo umrl.« — »Številka 56?« — odgovorim začudeno — »saj ta je protestant!« — »Ne, mora biti katoličan!« — »Potem se pa močno motim.«

Zdravnik zatrdi iznova: »Mora biti katoličan, saj moli rožni venec. Sam sem ga videl.«

Takoj odidem v bolniško barako in poiščem št. 56. Ko bolnika sočutno pozdravim, vprašam kar naravnost: »Ste-li katoličan ali protestant?« — »Evangelijске vere sem, gospod kurat,« je bil odgovor. »Pa molite rožni venec?« »To že; pa vam rad pojasnim, kako je to prišlo. Kot 14 letni fantič sem prišel služiti k nekemu katoliškemu kmetu. Bila je dobra, verna hiša. Vsak večer smo skupno moliti sveti rožni venec. — Mene sicer niso priganjali, ker so vedeli, da nisem z njimi iste vere; lahko bi bil šel spat, pa sem le z njimi skupno opravljal večerne in druge molitve. To jim je bilo všeč in ko sem bil pozvan k

vojakom, mi je dala gospodinja molek s pristavkom: ‚Pridno moli nanj tudi še naprej, Mati božja ti bo poplačala.‘ Ubogal sem in molil vsak dan, kolikor sem mogel tudi na bojišču.« — »To je bilo prav,« sem pristavil; »pa zdi se mi, da imate še nekaj, kar vas teži.« — »Res je, rad bi postal katoličan, če ni že prepozno, ker bom kmalu umrl. Za pouk ni več časa.«

»Ljubi prijatelj,« sem ga potolažil, »za človeka, ki toliko časa že moli rožni venec, pač ne bo težav za vstop v katoliško Cerkev; saj molite začetkom rožnega venca: ‚Verujem v Boga Očeta vsemogočnega, Stvarnika nebes in zemlje‘ itd. Ali verujete, kar obsega apostolska veroizpoved?« — »Vse verujem,« odgovori iskreno. »Dobro, potem ne potrebujete več veliko pouka.«

Njegovo stanje je bilo že skrajno nevarno. Po kratki razlagi najpotrebnejših nauk je bil dobri vojak (pogojno) krščen. Njegovo prvo sveto obhajilo je bilo hkrati zadnja popotnica. Bil je skrajni čas. Drugi dan je vdano umrl; reči moram: vesel, presrečen!

Preprosta gospodinja je imela prav. Mati božja je pridnemu fantu obilo poplačala.

¹ »Kanisiusstimmen« 1924, št. 8.

Kristus vladar.

A. Č.

Praznik socialnega kraljestva Kristusovega je nastavljen na IV. nedeljo v oktobru. Letos ga bomo drugič imeli. Kaj pomeni ta najnovejši praznik, kje ima svoj temelj?

Napis na obelisku pred vatikansko baziliko v Rimu se glasi: »Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat — Kristus zmaguje, Kristus vlada, Kristus zapoveduje. Da je božji Zveličar najvišji prerok, najvišji duhovnik, pa tudi najvišji kralj, to je izraženo v besedi Kristus. Jezus se imenuje tudi Kristus zato, ker mu je nebeški Oče izročil najvišjo učeniško, duhovniško in kraljevsko oblast.

Z novim praznikom je hotel poglavar svete Cerkve zbuditi v srcih vseh katoličanov zavest in prepričanje, da ima Jezus kraljevo čast in oblast nad vsem stvarstvom, nad vsem človeštvom in nad posameznikom. Pobožnost do presv. Srca Jezusovega ima namen, opozoriti vernike zlasti na neskončno ljubezen Jezusovo, ki se je izkazalo v delu za naše odrešenje; novi praznik kraljestva Kristusovega pa hoče pokazati, da je Jezus Kralj ne le posameznih ljudi, marveč vsega človeštva.

Nauk o vesoljnem kraljestvu Jezusovem torej ni nova verska resnica, marveč je le slovesna razglasitev svetopisemskega razodetja. Ta nauk je utemeljen že tudi v drugem psalmu, ki je njega vsebina taka, kakor da je sestavljen za našo dobo.

Naj navedem vsaj važnejše stavke iz omenjenega psalma: »Zakaj hrume narodi in si ljudstva vmišljajo prazne stvari?

Vzdigujejo se kralji zemlje in knezi se zbirajo skup zoper Gospoda in zoper njegovega maziljenca. (Govoré): »Zdrobimo njih vezi, in vrzimo s sebe njih jarem.»

On pa, ki biva v nebesih, se jim smeje in Gospod jih zaničuje.

Tedaj jim govori...

Jaz (Mesija) pa sem postavljen od njega čez Sijon, njegovo sveto goro...

In sedaj, kralji, spoznajte, dajte se poučiti vi, ki sodite zemljo!

Služite Gospodu v strahu in radujte se pred njim s trepetom.«

Ni težko umeti, kaj slika ta psalm. Kaže nam boj zoper Kristusa in zoper njegovo kraljestvo —; zoper sveto Cerkev. Sovražniki se zbirajo zoper njega od vseh strani. Toda kaj premorejo proti Njemu? Sv. Cerkev veleva vplesti duhovnikom ta psalm zlasti ob praznikih Gospodovih, da vzbuja v njih zaupanje do Njega, ki je Kralj, nepremagljivi Kralj vesoljstva. Naj tudi nas vnema k zaupanju do Njega, ki vlada in zmaguje.

Kristus je torej Kralj v polnem pomenu besede. Ko je stal božji Učenik pred Pilatom, pa ga je ta vprašal: »Ti si torej kralj?« — mu je Jezus odgovoril: »Sem«. In ob drugi priliki je Jezus slovesno zaklical: »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji« (Mat. 28, 19.). Ni mamo pravice, da bi te besede nanašali samo na duhovno kraljestvo Kristusovo. Ves Kristus, kot Bog in človek je naš Kralj, Kralj nebes in zemlje, Kralj vsega vidnega in nevidnega stvarstva. Vse mu mora biti podložno; tudi politika, tudi gospodarstvo, tudi tehnika in trgovina, tudi znanstvo in umetnost. Kristus je Kralj kraljev, Predsednik predsednikov. Vladar vseh vlad, Gospod gospodov, Postavodajalec postavodajalcev, Sodnik sodnikov; Kralj ne samo po imenu ali časti, ampak pravi resnični knez.

Zato pa bodi vse naše življenje odmev stalne proslave: Živi naš Kralj! Naša politika je izražena v besedah: Kristus zmaguje, Kristus vlada, Kristus zapoveduje. Naš bojni klic pa se glasi: »Moriamur pro Christo Rege!« Pripravljeni smo umreti za Kristusa Kralja!

UTRINKI.

Boljši je človek, ki ima malo modrosti in razumnosti, pač pa strah božji, nego kdor ima veliko razumnost, pa prelamlja postavo Najvišjega. Ako Bog kakšno dušo izvoli, ji pošlje v svojem usmiljenju križe, stisko, trpljenje.

Kdor pred križem beži, mu vendarle ne ubeži; dobi pa križ brez Križanega.

Kdor samemu sebi ne privoščiči, ga ni slabšega, nego je on; in to je povračilo njegovim hudobijam.

Prijatelj se ne spozna v sreči; v nesreči se pa sovražnik ne prikrije.

Srečen je mož dobre žene; število njegovih let je namreč podvojeno.

NAŠI VZORI

† Jakob Krmelj, zgleden slovenski mladenič.

Napisal P. Mavricij Teraš O. Cap.

(Dalje.)

Poleg molitve je gojil tudi za t a j e - v a n j e. Ves čas, ko je bil v Škofji Loki, ni hotel ne kaditi, ne piti opojnih pijač. Znano mi je, da vsaj eno leto ves postni čas ni nikdar zajtrkoval, marveč se je vsak dan razven nedelj in praznikov postil do opoldanskega kosila. Ko je bil parkrat zaradi opravkov zamudil kosilo in je kuhar nanj pozabil, se zaradi tega ni prav nič pritoževal; prosil je kos kruha in bil zadovoljen. Večkrat si je tudi od lastnih ust kaj pritrgal, da je mogel postreči kakšnemu revežu.

Ko je že bil par let v tretjem redu, je prosil, da je smel stopiti tudi v Marijino družbo. Njegova ljubezen do Marije se je podvojila. Redno je obiskoval družbene sestanke in jako rad je prepeval Marijine pesmi. Diplomsko Marijine družbe je imel nad svojo posteljo, diplomsko tretjega reda pa ravno na nasprotni strani.

Nekako v začetku l. 1924. je pristopil tudi k Orlom in se tamkaj privadil lepega kretanja, kar je bilo za njegovo cerkveniško službo tako rekoč potrebno. Orlovska organizacija ga je z veseljem sprejela in ga kmalu počastila s tem, da mu je izročila tajniško službo. Orli-tovariši so ga hitro vzljubili in čislali. Apostolski poklic je izvrševal tako, da je pridobival tovariše za tretji red.

Skoraj istočasno, ko je pristopil k Orlom, si je začel tudi prav pogosto izposojevati iz društvene knjižnice različne povesti, ki jih je čital večinoma ob nedeljah in praznikih popoldne, če je bil prost. Čitanje teh knjig je sicer blagodejno vplivalo na izobrazbo njegovega srca in razuma, toda njegova pobožnost se je vsled tega za nekaj časa precej ohladila. V tem času je začel tudi delati načrte, kako bi si med svetom zagotovil svojo zemsko srečo. Izučiti se je hotel mizarstva, da bi si ob ugodni priliki ustanovil lastno ognjišče. V tem času sanjarij in načrtov se mu je zemska sreča smehljala v vsej svoji čarobnosti, čeprav ga je neki notranji glas še vedno opominjal, naj ne išče sreče tukaj

med svetom. V teh duhovnih bojih je večkrat omenjal, da ima težko življenje in da zanj na tem svetu ni sreče. To omahovanje med svetnim in redovnim poklicem je trajalo približno eno leto. Končno pa se je prepričal, da so vsi njegovi načrti in upi na posvetno srečo prazne sanje in zopet se je povrnil na misel redovnega poklica.

V Ljubljani.

Ko je spoznal, da zanj ni mesta med svetom, je sklenil, da se hoče popolnoma posvetiti službi božji v misijonskem poklicu. Že poprej je svojemu tovarišu pri delu večkrat omenil, kako rad bi postal misijonar. Vleklo ga je v daljne poganke dežele. Izrazil je željo, da bi rad učil poganke otroke obdelovati zemljo in krščanskih resnic in da bi rad za vero prelil tudi svojo kri, če bi tako bila božja volja. Ko mu je tovariš nato odvrnil, da bi v slučaju njegove mučeniške smrti še kdaj klicali; sv. Jakob Staniški, prosi za nas, se je tem besedam prav veselo nasmejal. Ker so prav takrat časopisi poročali, da so jezuitje dobili posebno misijonsko pokrajino in ker je prav tedaj stopil v jezuitski red neki njegov prijatelj iz loških hribov, se je tudi on po dolgem omahovanju odločil za jezuite, da bi tako čimprej uresničil svoje misijonske želje. Na novega leta dan 1926. se je poslovil od kapucinskega samostana v Škofji Loki in šel v Ljubljano. Pri očetih jezuitih mu je zelo ugajalo. Bil je srečen, ker je upal, da bo res postal misijonar.

Iz Ljubljane je pisal svojim domačim ganljiva pisma. Dne 11. jan. 1926 je pisal svoji materi za god; želel ji je veliko sreče in veselja in se je na ljubezniv način zahvaljeval tako-le: »Najprisrčnejše se zahvalim za vse Vaše velike dobrote, ki ste mi jih delili sem od mojih prvih dni, ko sem še ležal v zibelki kot nebogljen otrok, pa do danes. Koliko truda, koliko skrbi ste prestali zavaljo mene, pa prav zavaljo mene! Jaz Vam ne morem povrniti teh Vaših tako velikih dobrot. Naj Vam bo

zato vsemogočni Bog plačnik. Jaz bom vse svoje življenje, kolikor mi ga je odmeril ljubi Bog, za Vas molil.« Istemu pismu je priložil še posebno pismo za svojo najmlajšo sestro Miciko, ki jo lepo uči, kako je ustvarjena edinole za nebesa in kako mora svoje misli povzdigovati v nadzvezdane višave, da bo njena duša čista in bela kot so z večnim snegom pokrite gore. — Dva dni nato pa je pisal svojemu bratu Alojziju ter ga prav prisrčno povabil, naj pride čimprej delat duhovne vaje v Dom duhovnih vaj, »da se poglobi v resnost življenja, da spozna življensko nalogo, si uredi preteklo življenje in si napravi načrte za prihodnost«. V zadnjem stavku pisma ga naravnost prosi, naj pride, rekoč: »Ah, moj ljubi Lojze, ako imaš le eno iskrico bratovske ljubezni, mi ne boš odrekel te prošnje.« Povabil je tudi dva druga brata. Vsi trije so se odzvali. Po končanih duhovnih vajah jim je prav toplo priporočal, da bi v Škofji Loki stopili v tretji red. Dne 13. januarja je zopet pisal svoji sestri Miciki in ji priporočal, naj bi opravljala pobožnost 9. prvih petkov.

Čeprav pa mu je pri očetih jezuitih bila pot v misijone odprta in pripravljena in je bil ves zamišljen v svojo bodočnost, vendar ga je začelo nadlegovati neko domotožje po kapucinskem redu, kar ni bilo nič čudnega, saj je preživel najlepša mladostna leta v kapucinskem samostanu. »Duh kapucinskega reda se mi je zarezal pregloboko v srce, da bi nanj pozabil. Čutil sem se nemirnega, dokler nisem sklenil, da hočem iti nazaj. Ker mi je pot nazaj h kapucinom odprta, sem sklenil zapustiti Ljubljano in iti zopet tja, kjer so mi tekla leta rosne mladosti.« Ko je v Ljubljani v neki pridigi slišal govoriti o svetem Francišku Asiškem, se mu je zdelo, kakor da ga sam sv. Francišek kliče nazaj h kapucinom. Nič več ni mogel zdržati. Po dvomesečnem bivanju pri oo. jezuitih je prosil za sprejem v kapucinski red. Od očeta provincijala je dobil sledeči odgovor: »Dragi Jakob! Rad in z veseljem Te sprejemem v naš red v upanju, da boš vedno tako zvesto spolnjeval svoje dolžnosti, kakor si jih nekdanj v Škofji Loki.« Odpehljal se je v Celje, kjer je pri kapucinih začel postulaturu ali prvo poskušnjo.

V Celju.

Kako je bil vesel in zadovoljen, ko je bil zopet v družbi Franciškovih duhovnih sinov! Popolnoma se je posvetil svojemu

bodočemu poklicu in se nanj vestno pripravljaj, kakor je razvidno iz njegovega pisma, kjer pravi: »Trebalo se je učiti latinskih molitev. Tudi kuhati se učim; seveda si je treba marsikaj zapisati, zakaj v glavo si človek ne more vsega tako hitro natlačiti. O vrtnarstvu sem si že precejšnji del zabeležil. V samostanu je treba marsikaj znati.« Ker je rad tiho in mirno ubogal in ker je bil v resnici priden za delo in goreč za pobožnostne vaje, so ga kmalu vsi v samostanu vzljubili in čislali kot dobrega in pobožnega kandidata. Vsak dan je šel k sv. obhajilu, ministriral pri dveh ali treh mašah, potem pa delal ves dan do večera ali na vrtu ali pa v kuhinji.

Vrtnarja, s katerim sta bila večinoma skupaj pri delu, je prosil, da bi mu naredil rožni venec Marijinih sedem radosti in sedem žalosti, in pa rožni venec naše ljube Gospe presv. Srca in Čistega spočetja. Ko jih je dobil, je z veseljem vzkliknil: »O, te rožne vence pa hočem vsak dan moliti!« Nekoč mu je tudi pripovedoval, da je Mariji obljubil, da jo hoče vse svoje življenje prav posebno častiti, ker mu je izprosila samostanski poklic.

Kakor iz Ljubljane, tako je tudi iz Celja pridno pisal svojim domačim in prijateljem. Iz teh njegovih pisem se najlaglje posname, kakšen je bil njegov značaj. Čeprav ni imel nobene posebne šolske izobrazbe, so vendar nekatera njegova pisma tako lepa po vsebini in tudi po slogu in izražanju misli, da bi jih bilo vredno objaviti. Iz vseh odseva njegove gorečnosti za čast božjo in pa njegova prisrčna želja, da bi tudi njegovi domači in prijatelji hodili po pravi poti in prišli nekoč vsi v nebesa. Zato jim je dajal v svojih pismih zlate nauke in dragocene nasvete. Nekateri izmed teh naukov si hočemo ogledati in videli bomo, kako je bil vnet in goreč za vsako dobro stvar in kako prisrčno je ljubil svoje domače.

Pogosto in na ganljiv način je priporočal svojim domačim čiščenje presv. Srca Jezusovega. Svojemu svaku je na primer pisal za god med drugim tudi tole: »Kot darilo Ti tukaj priložim knjižico »Obljube presv. Srca Jezusovega«. Mala je in preprosta, pa več vredna, kakor če bi Ti poslal pet jurjev... Daj, dragi Jernej, in posveti se s celo svojo družino presvetemu Srcu Jezusovemu; izvoli ga za Kralja svoje družine, pa boš čutil, kako plava in veje

nad Vami poseben blagoslov in mir božji! V tem pismu kakor tudi v skoraj vseh drugih pismih govori opetovano o češčenju Srca Jezusovega in o pobožnosti prvih petkov; iz tega se vidi, da je bil tudi sam

goreč častivec Srca Jezusovega. Prav tako pristrčno je priporočal svojim bratom, sestram in drugim domačim pogostno sveto obhajilo, češčenje Matere božje in pa molitev za srečno smrt. (Dalje.)

DRUŽBENI GLASNIK

Izredna milost.

Odlični kardinal nadškof Bertram govori v poslednjem pastirskem listu zlasti o pomenu češčenja Marijinega za sedanji čas. Najprej našteva napake, ki na njih boleha sedanji rod in kaže, kako lahko je najti leka vprav v češčenju Marijinem. Dejstvo je, pravi dalje, da so narodi, rodovi, posamezniki razcepljeni in se naslanjajo na razna tako zvana svetovna naziranja. Odkod ta razcepljenost? Sodimo, da so zmotna naziranja, ki se tičejo verskih vprašanj, predvsem posledica strasti in grešnega življenja, slabega časopisja in pomanjkanja verstvenega pouka. Toda vesten katoličan se ne bo lovil za praznimi rečenicami, marveč bo — tako pravi kardinal Bertram — zajemal trdnost v veri, versko navdušenost in pravo veselje — pri Mariji, ki je Devica verna, Sedež modrosti. Blagrovana je bila, ker je verovala, kar ji je angel oznanil.

Nravstveno je danes ogrožena osobito mladina, ogrožena bolj kot kedaj. Manjka vzornih, svetih oseb — zatrjuje dalje nadškof Bertram — ki bi blagodejno in zdravilno vplivale na mladino; manjka zglednih, bogoljubnih in bogaboječih ljudi, ki bi bili natančni in zvesti v spolnjevanju zapovedi, ki bi spoštovali avtoriteto in se žrtvovali za bližnjega. — Marija je milosti polna, brez madeža, zvesta, ponižna, kot noben drug vzor, pa naklanja tudi svojim častilcem izredne milosti in čudovito pomoč, da morejo prenesti celo nepričakovane žrtve, ki jih naklada življenje po veri. Pri Mariji najdemo podporo, rešitev v težavnih okoliščinah sedanjega življenja.

* * *

In vendar je še mnogo mladih oseb, ki so gluhe za to tolažilno besedo, ki tavajo tjavendan za zaslepljenci sedanje dobe in iščejo sreče le v vrvenju in uživanju sveta. Posvetnost, šport, zabava,

hlastanje za modno norostjo, šopirnost in lagoda; to je vsebina današnjega vehedra-vega sveta, ki bega in moti tudi dobro misleče in jih ovira, da v javnosti ne izpričujejo vselej odločno svojega krščanskega značaja, ne svoje pripadnosti k Marijini družbi.

Ko bi ti poslednji, ki jih imamo v mislih, vsaj malo pomislili, kako velika milost je zanje v tem, da jih je Bog poklical v Marijino družbo! »Nikar ne mislite, da ste se kar tako sami od sebe odločili za Marijo in za njeno presrečno otroštvo, ki zahteva od vas različnih žrtev. Ne, temveč Marija vas je izbrala iz mnogih drugih in pritegnila v krog svojih najljubših otrok. Tega ne pozabite, kajti sicer ne boste mogli dovolj ceniti svojega odlikovanja, niti dovolj zahvaljevati svoje nebeške Matere za milost, ki jo skriva preprosta beseda: otrok Marijin!«¹

Zakaj to navajamo in poudarjamo? Zato, ker v dopisih o gibanju v kongregacijah dostikrat beremo bridke pritožbe, kako se hočejo tuintam posamezni člani Marijinih družb nekako prikrivati; kako posamezni neradi nosijo družbeno svetinjo, ki znači, da so sprejeti v armado Marijino. Čudno in skoraj neumljivo je, kako jih še vedno moti tolikrat že obsojeni strah pred ljudmi! Vidi se, kako malo so še prepojeni z Marijanskim duhom, in kako globoko še tiče v posvetnem toku! Kaj, če niso že vkljenjeni v težke grešne sponde?! Je — žal — tudi mnogo takih, ki si dajo pripeti svetinjo, ker... pač mora tako biti; v kongregaciji se pa le redkokdaj prikažejo. Morda ob posebnih prilikah: pri skupnih prireditvah, igrah, predstavah, izletih i. dr. Hkrati pa goje lahkomišelnja prijateljstva, hodijo na nevarna razveseljevanja in se podajajo v vsakovrstne grešne nevarnosti... Če treba javno nastopiti z

¹ Dr. Brumat: »Pota Marijina«, p. 12.

znakom Marijinega otroka, takrat se jim seveda zbudi zavest, da je tako ravnanje nekako varanje, ker te časti ne zaslužijo, ker se delajo boljše nego so. Ako se pa tem, ki imajo dobro voljo, živeti z Marijo, vriva ona, že neštetokrat ožigosana in ošibana strahopetljivost pred zlobnimi jeziki, naj se zavedajo, da sta vselej bila in sta še dva tabora ljudi na zemlji: Tisti, ki so v taboru satanovem, ne bodo nikdar s prijaznim očesom in z mirno vestjo gledali na one, ki so v taboru Kristusovem in Marijinem; toda njih sodbe se nam ni bati. Komur pred to vrsto ljudi pogum vpade, je pač pomilovanja vreden.

Želimo samo, naj bi ti in oni točno prečitali in dobro pretehtali zgoraj navedene besede iz knjige »Pota Marijina«. Naj bi se zavedali, da je čast otroštva Marijinega v njeni družbi i z r e d n a m i l o s t, ki so je deležni le izvoljenci.

Marijini otroci! Ali ste že kdaj resno preudarili, kako veliko odličnost in kako dragoceno plemstvo vam je naklonila božja milost!? O, ko bi le temu plemstvu primerno uredili tudi svoje življenje! »Kar je morda primerno za otroka cestnega stopača, nikakor še ne pristoja kraljeviču ali princesi. Torej tudi za otroke Marijine, ki je Kraljica vseh kraljic, ne more biti primerno vse to, kar se zdi primerno otrokom tega sveta. Vaše plemstvo se mora izražati v mislih, željah, besedah in dejanjih, v veselju in žalosti, v nastopu in obleki. Vsepovsod morate kazati odlične poteze svoje nebeške Matere. Otroci Marijini! Glejte na sliko Matere božje z Detetom Jezusom! Kako ljubko se oklepa Jezus svoje Matere in s kako blaženo skrbnostjo objema Jezusa Marija! Zdaj si pa misli, otrok Marijin, da si v Marijinem naročju na sliki ti, in ne Jezus. Povem ti, da je roka največjega umetnika tudi za to preokorna, da bi mogla le približno izraziti blaženo vsebino velike in tolažilne resnice: Ona tvoja mati, ti njen otrok!

Za svetnika proglašeni župnik iz Arsa, Janez Marija Vianney, je dejal, da je vsa ljubezen vseh mater tega sveta le kos ledu v primeri z ljubeznijo, ki jo ima Marija do svojih otrok.

Nobena umetnost, samo milost božja ti more razodeti preiskreno ljubezen Marijino do tebe. Da bi jo že zaslutili vsi, ki ste v kongregaciji! Brez dvoma bi potem rajši prepevali z našo pesnico m. Elizabeto:

Zakaj si mi nad vse najdražja,
te nosim v duši dan in noč?
Zakaj so moja pota lepša,
če ti ponudiš mi pomoč?

Zakaj te išče misel vsaka,
trepeče k tebi vsak zdihljaj?
Zakaj, zakaj srce zaplaka,
če tebi se odtujim kdaj?

Zakaj te zjutraj prvo najdem,
pozdrav ti prvi posvetim?
Zakaj, Marija, v tihih noči
ob misli nate le, zaspim?

Zakaj ti nesem prvo rožo,
ki zlata vigred jo odpre?
Zakaj mi toli žarkih pesmic
iz duše v tvojo čast privre?

Zakaj ti križec vsak pokažem,
pokažem solzo in radost?
Zakaj, zakaj v pogledu tvojem
le srečo najdem in sladkost?

Zakaj, zakaj? Glej, v duši nosim
odgovor rajskolep, globok:
»Zakaj bi pač tako ne bilo?
Ti mati in jaz — tvoj otrok!«

Dr. Brumat: l. c. str. 16. (Napev v »Cerkv. glasbeniku« l. 1925, št. 1—2.)

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pod zavetjem preblažene Device Marije je pred meseci pričelo izdajati glasilo »Kraljestvo božje«. Novi časopis zelo pospešuje češčenje Matere božje ter je velike važnosti za poživljanje verske zavesti in za prenovitev slovenskega ljudstva v Kristusu. Zato vsem Marijinim družbam toplo priporočamo, naj smatrajo kot svoje apostolsko zvanje tudi skrb za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda in njega glasilo »Kraljestvo božje«.

REŠILNA ZVEZDA.

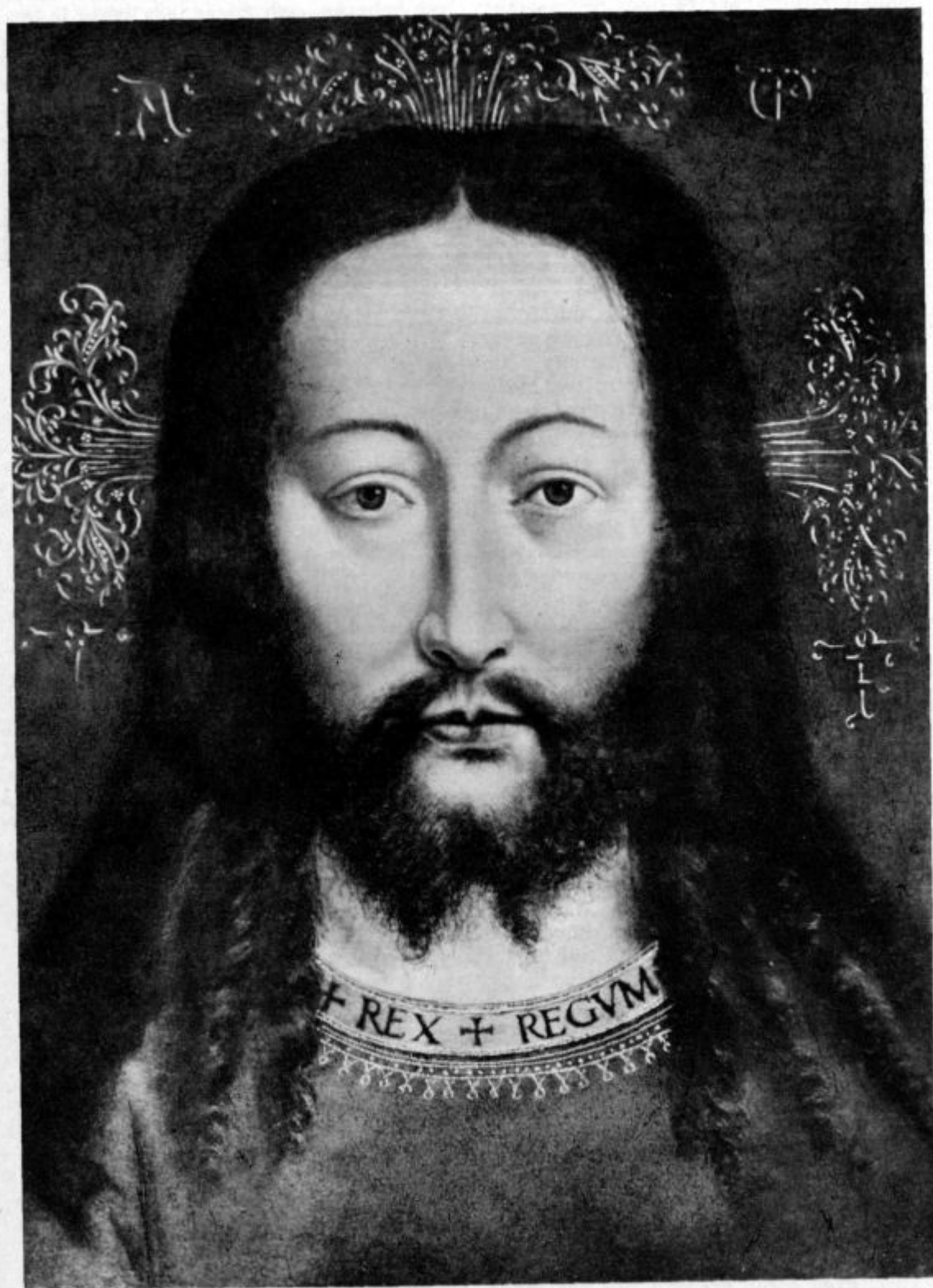
(M. Elizabeta.)

Čolniček moj se je potapljal,
viharji z njim so se igrali,
po valih so svinčenosivih
kot lahko žogo ga metali.

Pred mano brezdnno, noč nad mano,
nebo vse luči je ugasnilo — —
»Gospod pomagaj, pridi, pridi!«
iz dušnih globočin je vpilo.

Prišel si, Jezus, Močni, Sveti,
valovi kakor jančki beli
ob tvojih nogah, Čudodelec,
v pohlevnem gibu so drhteli.

Čolniček moj zdaj mirno plava;
življenja jadro je razpeto,
nad njim rešilna moja zvezda:
usmiljeno Srce presveto.

Jan van Eyck.

Berlin.

Kristus Kralj.

LISTEK.

Od satana k Bogu.

Adolf Retté. — A. Kopitar. (Dalje.)

Satanov glas je govoril jako glasno, z zbadljivimi poudarki in rezkim grohotom. Casih je narastel in tedaj je bilo, kakor da cela tolpa steklih psov laja v meni. Angelski glas je govoril prav na lahno z milimi in obenem krepkimi izpremenjavami, ki so kakor osvežujoča rosa padale na plamene, ki so mi používali srce. In jaz nesrečnež sem med obema jecljal prestrašene prošnje ali skesane besede.

Evo vam takega razgovora!

Satan: Zdaj, ko po sili obsojaš dušne in telesne razuzdanosti, v katerih si se valjal toliko let, si domišljaš, da nazaj dobiš dušo deteta po svetem krstu?

Jaz: Ne mislim si nič takega. Samo to vem, da tako ne morem več živeti. In ker mi Bog dovoljuje, da se grehov kesam, upam, da me potem ne zapusti.

Satan: Uvidi svojo zmoto! Ako Bog dovoli, da si se pogreznil v žalost, ti s tem jasno kaže, da od Njega ne smeš ničesar upati.

Angel: Laže! Božje usmiljenje je neskončno napram takemu, ki se kesa. Upaj in moli!

Jaz: Oh kako rad bi molil!... Toda že nekaj dni, brž ko poskusim, začutim, kakor da mi mōra leži na prsih. In se le pripogibljem in z rokami vijem.

Satan: Vidiš!... To je najboljši dokaz, da od zgoraj ne smeš pričakovati ničesar. Čim trdovratneje prosiš Boga, ki te zaničuje, tembolj te odklanja. Tudi grešniki, kakor si ti, se ne morejo zveličati. Možato se torej odloči in priznaj, da je zate vse končano: skoči v temo, kjer ni več trpljenja!

Jaz: Da! Morda bi bilo najbolj pametno, kajti čutim se tako nesrečnega.

Angel: Ne! Upaj in poskušaj moliti! Bridkost očiščenja; mar ti tega ne ponavlja tvoj iskreni prijatelj — katoličan v pismu, ki si ga davi prejel?

Jaz: Res je... Moj Bog, ponižno Te prosim! Oče naš, ki si v nebesih, odpusti mi grehe!

Satan: A tako?... Prav! Obudim ti nekaj grdobij, o katerih meniš, da so že pozabljene.

Jaz: Milost! Naj ta glas utihne! Dobro vem, da sem umazanec...

Angel: Pogum! Junaško trpi v preizkušnji, ki ti je potrebna!

Jaz: Ne morem! Preveč trpim! Ne bi rad slišal!

Satan: In vendar boš slišal! — Ha, se li spominjaš tistega dne, ko ti je tvoja uboga ženka, ki te je kljub tvoji nepoboljšljivi nezvestobi ljubila in ki je molila zate — radi česar si jo zasmehoval — pokazala nekaj novcev, ki si jih je srečno prihranila. Tebi je hotela kupiti zaželjenih knjig, sebi pa obleko, ki ji je bila tako zelo potrebna. Ti si pa takoj zahteval tiste novce, ki jih je s toliko težavo privarčevala. Ko ti jih vsa žalostna, toda nič jezna ni hotela dati, si jih iztrgal iz rok. Ona jih je hotela nazaj — ti si jo pa sunil! Zaman te je rotila: »Nikar ne zapravljaj teh borih, s toliko težavo prihranjenih novcev!« Nisi se zmenil zanjo! Pobegnil si in šel popivat s silno ostudno vlačugo! Ko si se čez tri dni vrnil, si našel ženo v solzah. In ti si se iz nje norčeval, češ, pesniku je treba marsikaj doživeti...

Jaz: Zal, spominjam se. Divje strasti so me zavedle.

Satan: Kje je zdaj tvoja ženka? — Na grobišču! Radi tebe ji je počilo srce!

Jaz: Res je, res je! Rad bi se z glavo zaletel ob zid.

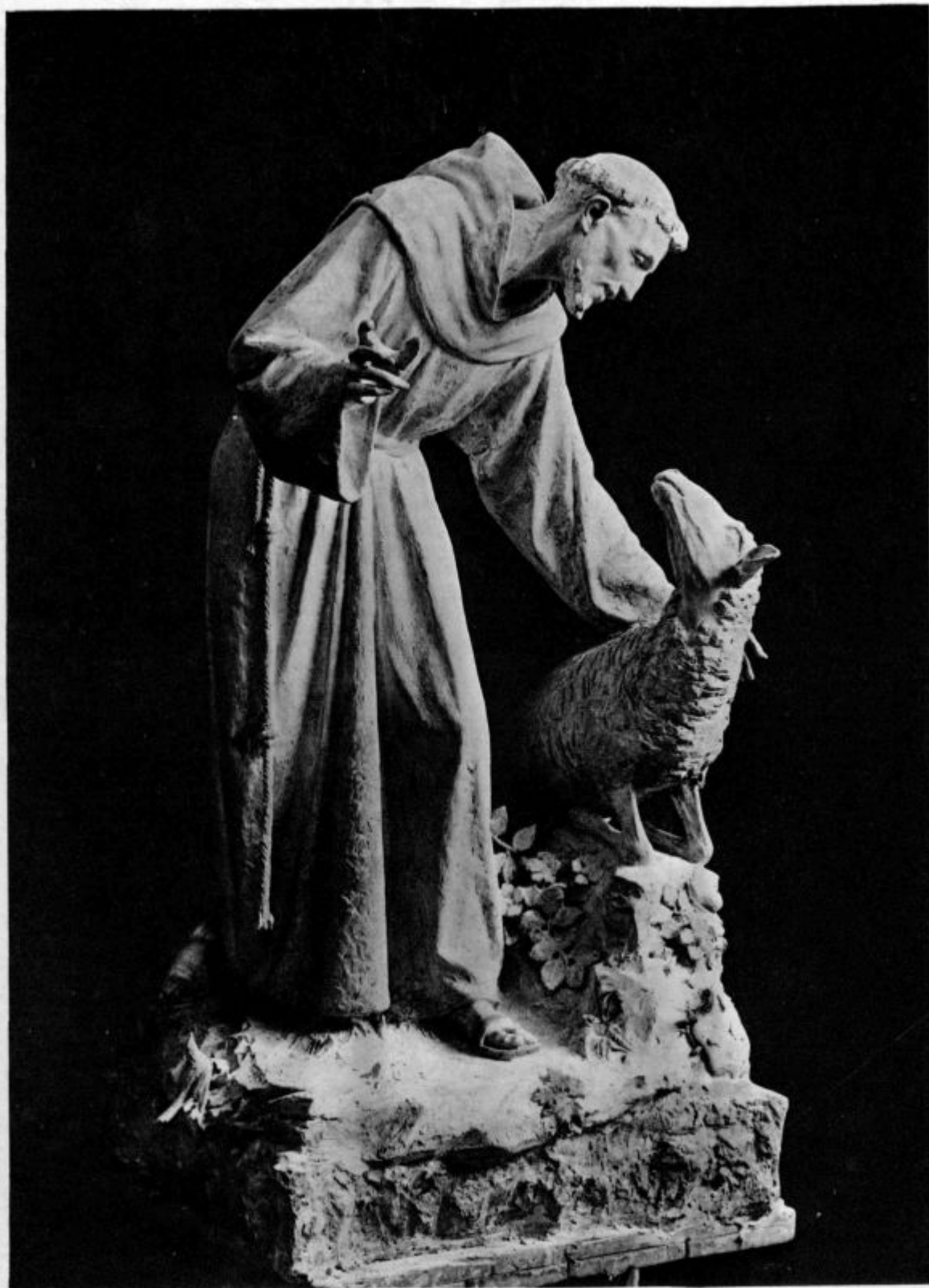
Angel: Sprejmi preizkušnjo! Moraš! Bodi srčen in moli!

Jaz: Oče naš, ki si v nebesih, odpusti mi grehe!

Satan: Ta greh ti v izrednem usmiljenju morda odpusti. Toda tegale: se li spominjaš tistega dne, ko si v zabavo takim razuzdanecem, kakor si sam, sebi obesil na vrat pristni naprsni križec nekega škofa? Dal ti ga je prijatelj, ki ga je dobil od vražarice, večče v bogoskrunstvu in ki ga je ukrala. Dasi te je tvoja žena milo prosila, si ga nesel nesramnicam. In ko si se tukaj ostudno in bogokletno norčeval, si ga podaril najgrši vlačugi... Meniš li, da je tak greh, ki se ti lahko odpusti?

Jaz: Nisem znal. Tisti križec mi je bil le kos brezpomembne kovine.

Satan: Lažeš! Saj je šla naslednji dan tvoja žena, ki si ji seveda razodel svoj junaški čin, v cerkev prosit Boga odpuščenja; ti si pa ves dan tičal v blazinah na svojem divanu in si ponavljal: »Kako grozno! Kako grozno. Le kako sem se mogel tako obnašati?« Božjega ropa si se torej popolnoma zavedal! In zdaj si toliko bedast in misliš, da

V. Rosignoli.

Assisi.

Sv. Frančišek.

hoče Bog sprejeti takega umazanca, kakor si ti? Toda poglej se vendar: tako si oblatén, da te nobena stvar ne more očistiti! Le eno rešitev še imaš: skoči v temo!... Zeliš, da ti povem, kako si življenje hitro končaš?...

Angel: Zeliš, da ti povem, kako se rešiš? Spomni se, da se že mesece boriš zoper svoje pregrehe! Spomni se, da se ti je pred tvojimi očmi zrušila tista veda, kateri si tako goreče služil! Spomni se, da se ti je pristudilo tisto strastno poganstvo, ki si se ga tako vneto oklepaj! Spomni se besedi, ki si jih v gozdu čul sredi vonjavih sapic žarne vigredi! Od tedaj si veroval v učlovečeno Besedo in si jo ponižno častil. Upaj in moli!

Jaz: Oče naš, ki si v nebesih, odpusti mñ grehe... Zal mi je! Toda čemu ta muka?

Angel: Moraš! Pogum!

Satan: Pogum? Kmalu ga ne bo imel več. Ze teden dni mu neprestano zaman ne držim pred očmi zrcala, kjer vidi vse svoje grehe.

Jaz: V resnici sem jako utrujen...

Satan: Zeliš zopet dobiti miru? Zavrzi blodno misel o kesanju! Obnovi stare navade! In za začetek odstrani tisto prikazen, ki ji praviš Bog!

Jaz: Ah, nikakor ne! Nikdar! Verujem v Boga iz vsega srca.

Angel: Aleluja!

Satan: Tedaj boš pa še trpel. Tembolj, ker ti na dnu duše vidim, da bi se rad umoril.

Jaz: Bog mi pomagaj! Vanj verujem.

Vse je utihnilo. Stal sem vrh Visokih planin. Čudovito solnce je s svetlobo napajalo dremotne gozdove. Kalini so žgoleč frčali sem in tja. Vitke breze so komaj drhtele v lahnem vetru. Jaz sem pa pogledal v sinje, v zlatu žareče nebo in vzkliknil: Moj Bog, pridi mi na pomoč! Zal mi je...

X.

Po takih dušnih stiskah, kakršnih zgled sem pravkar podal, mi je nekoliko odleglo. Brez dvoma deloma radi tega, ker je zame molil prijatelj S., ki sem mu še vedno skoro vsak dan dopisoval. Menim pa tudi, da je bila božja volja, da zberem moči za zadnjo preskušnjo, ki sem jo moral še prestati. Nekaj dni sem bil jako žalosten, toda bolj miren.

Porabil sem to tišino, da sem si uredil razmerje napram ženski s črnimi očmi. Odkar sva bila v Parizu, sem se je čedalje bolj otresal. Toliko laži, bedarij in preprirov sem se naveličal. Bivanje tu na deželi mi je veliko pripomoglo, da sem se iznebil sramotnega jarma.

Po ves dan sem v gozdu prebil. Vrnivši se domov, sem kar molčal in se zamislil v svoje notranje življenje. Še zmenil se nisem,

za žensko, ki je zapazila, da ji gine veljava. Da si jo iznova pridobi, je poskusila z nekaterimi prepiri, ki so se doslej vselej tako poravnali, da so me strasti izročile na njeno milost in nemilost. To pot ji je pa spodletelo:

Meklnje, uršullnski samostan.

Rožnovenska Matí božja.

za njeno izzivanje se nisem menil in točo psovka in žaljivka sem prebil, ne da bi črnil besedice. Nič bolje se ji niso obnesli poznejši poskusi, da bi mi razvnela strasti.

Da sem popolnoma odkrit, moram omeniti, da me je vendarle nekoliko mikalo, da bi razmerje obnovil. Nekaj dni po njenem odhodu bi bil najrajši stekel za njo. Kajti ne smemo pozabiti, da mi je bila po smrti moje uboge žene edina ljubav in da je štiriletno skupno življenje skovalo med nama verige, katerih členki so silili skupaj, dasi so bili že raztrgani. (Dalje.)

Geoffroy.

Paris, Luksemburški muzej.

Obisk v bolnišnici.

Po svetci

Peš v Lurd. Da se zahvali Mariji Devici za ozdravljenje hčerke, se je odločil upokojeni nadučitelj iz Venina na Belgijskem, da hoče peš romati k Mariji v Lurd. Dne 27. apr. t. l. je nastopil 1080 km dolgo pot. Vsak dan je prehodil okrog 40 km. Med potjo so ga vabili šoferji in vozniki, naj prisede na vozilo, pa se ni dal pregovoriti. Srečno je vse izvršil in zdrav se je vrnil na dom. Rojaki so mu priredili ob vrnitvi ljubezniv sprejem.

Veličastno proslavo sv. Frančiška v dneh 11., 12. in 13. avgusta so združili katoličani v Sarajevu z orlovskim zletom. Z vseh strani je došlo čez 3000 Orlov in Orlic ter ogromno vernega ljudstva. Po sv. maši na javnem trgu je sledil veličasten sprevod, v katerem se je razvrstilo 8000 oseb in 7 godb. Gledalcev je bilo do 40.000. Pred cerkvijo sv. Antona je imel nadškof dr. Šarić plamenit in navdušen nagovor, ki se je v njem zahvaljeval Orlom in narodu za tako lepo manifestacijo katoliške zavesti. Pozival je vse navzoče na delo za kraljestvo Kristusovo. — Javnega nastopa na telovadišču se je udeležilo do 1000 Orlov, Orlic in naraščaja. Gledalcev se je nabralo okrog 10.000. — Apostolski nuncij nadškof Pellegrinetti je poslal nadškofu Šariću pismo, ki se začne: »Prejel sem brzojav, ki v njem mladenke katol. orliške organizacije izjavljajo sveti stolici svojo vdanost in prosijo blagoslova. Orlice so že večkrat prejele apostolski blagoslov od sv. očeta, in to po zaslugi, saj je ta organizacija ustanovljena, da se tem skrbneje v zvezi z utrjevanjem telesne jakosti vežba v krepostih verskega in katoliškega življenja ter da pomaga in sodeluje v visoki službi svete Cerkve...«

Svetništvo papeža Pija X. bo v kratkem dobilo potrjenje svete

Cerkve. Te dni je bila predložena kongregaciji svetih obredov 450 strani obsegajoča knjiga, kjer so naštetih čudeži, ki so se zgodili na priprošnje častivrednega papeža Pija X. Cuđežna uslišanja potrjuje 26 prič.

1929 bo sedanjí poglavar sv. Cerkve, papež Pij XI. praznoval zlatomašniški jubilej. V Rimu že deluje odbor pod predsedstvom kardinala Locatellija, ki bo skupno z odličnimi dostojanstveniki skrbel, da se bo ta izredni dan dovolj proslavil. Cerkev sv. Karla (al Corso), kjer je imel sedanjí sveti oče novo mašo, bo dobila ob zlati maši monumentalen (spominski) oltar.

Češka se probuja. V Budjejevicah na južnem Češkem so imeli v dneh od 13. do 15. avgusta veličastno evharistično slavje. V

Sv. Marjeta Alakok.
(Praznik 17. oktobra.)

lepi slogi so se Čehi in Nemci udeleževali cerkvenih govorov in drugih pobožnosti. Tudi spreved z Najsvetejšim se je razvil v mogočno versko manifestacijo. V procesiji se je razvrstilo 13.000 pobožnih vernikov.

Čudovita pota božje Previdnosti. V Toledu na Španskem je umrl ondotni kardinal

Lesueur.

Nadangel Rafael.

(Praznik 24. oktobra.)

in primas Henrik Reig y Casanova. Rojen je bil v Valenciji leta 1859. Prvotno se je posvetil bogoslovju, nato je pa študiral pravo in postal advokat v Valenciji. Med tem je vzel v zakon neko sorodnico, za kar je moral dobiti cerkveni spregled. Ko mu je leta 1885. kolera pobrala ženo in dva sinova, je iznova prosil za sprejem v semenišče in postal duhovnik. Leta 1904. je bil izvoljen za rektorja na univerzi v Madridu, leta 1914. pa za škofa v Barceloni. Umril je kot kardinal in nadškof v Toledu.

Tudi Idrija je doživela veselo slavlje. Prijubljeni župnik in dekan msgr. M. Arko je 11. septembra praznoval 70letnico rojstva in 30letnico prihoda v Idrijo. G. slavljenec se je vsekdar izkazal kot vzoren duhovnik in marljiv kulturni delavec, prav posebno tudi kot prijatelj in pospeševatelj lepega petja. Naj mu ljubi Bog nakloni še mnogo let in čvrstejšega zdravja.

Prvi Japonec — škof. V kratkem bo papež Pij XI. posvetil v Rimu prvega japonskega rojaka za škofa. Imenuje se msgr. Haya-saka. Izročena mu bo škofija Nagasaki. Novi škof je študiral v Rimu na zavodu »Propagande«. Nato je bil nastavljen kot dušni pastir v svojem rodnem kraju; zadnji čas je pa opravljal službo tajnika pri japonskem zastopniku svete Cerkve. L. 1923., ko je bila Japonska po silnem potresu močno prizadeta, si je novi škof komaj rešil življenje. Zanimivo je, da govori popolnoma gladko poleg materinščine in latinščine tudi italijanski, francoski in angleški jezik.

Dan katoliške mladine. Na praznik Vnebovzvetja Marijinega je imel Dunaj lepo priliko, da je občudoval ogromne čete mladih junakov iz cele Avstrije, ki so združeni v državni zvezi katoliške mladine. Po skupni službi božji na velikem trgu »Heldenplatz« in po lepo uspelem zborovanju se je razvrstil sijajen spreved. Da si čitatelji napravijo vsaj površno sodbo o veličastnosti tega nastopa, omenjamo, da je bilo vmes razvrščenih 500 zastav in da je sviralo 80 godb.

V pravi luči. Mislili smo, da je Portugalska dežela v verskem oziru bolj razdrapana, pa ni tako.

Po zadnjem narodnem evharističnem kongresu meseca avgusta soditi, je to dežela cvetočega verskega življenja. H kongresu v mestu Guimaraes je došlo do 150.000 oseb. Apostolskega odposlanca Nikotra je sprejel oddelek vojaštva z vsemi častmi. Ganljivo je bilo skupno obhajilo tisočev otrok, a tudi ogromna množica mož in mladeničev se je okrepcala z angelskim kruhom: sv. obhajilom. Veličastna evharistična procesija je trajala šest ur. Posebna nočna procesija je bila sijajna radi tega, ker jo je spremljalo 15.000 bakljonoscev. Kongres je zaključilo skupno

romanje na bližnji hrib k Mariji de la Peña. 50.000 romarjev se je podalo na vrh med petjem in molitvijo!

V Lurdu je umrl 25. avgusta znani škof Fr. Schöpfer, rojen Alzačan. O priliki lanskega slovenskega romanja v Rim je naše rojake toplo pozdravil. Njegov naslednik je dosedanji pomožni škof Aleksander Poirier.

Mehikanski Nero še ni ugnan. Zdaj zopet poročajo, da so bili trije duhovniki ustreljeni, in sicer neki župnik in njegov kaplan ter ravnatelj nekega vzgojnega zavoda. Žalostno je, da veliki svetovni listi ne obsodijo tega divjajočega početja, da molče, ali pa s socialističnimi časopisi soglašajo in trobijo v svet, češ, da je preganjanje »državi protivnih« katoličanov upravičeno. — Nedavno so škofoje v Sev. Ameriki v posebnem pastirskem listu opozorili širšo javnost o grozodejstvih Callesovih. Lista so razposlali 1 milijon 250 tisoč izvodov.

Pravi vzrok, da v Ameriki rohne proti Cerkvi in katoličanom, je povedala zastopnica ruskega poslaništva v Mehiki, ga. Kollontay. Izjavila je, da Calles in Morones »nista prava socialisti; da izrabljata delavske vrste kot orodje za svojo častihlepnost. Moronesovi delavski stranki manjka vzorov... Kar tiče preganjanja Cerkve — tako nadaljuje omenjena zastopnica — so to gonjo povzročili, da bi dobili cerkvena posestva v svojo oblast.«

Poplačana usluga. One dni je stal v napolnjenem železniškem vozu na glavnem kolodvoru v Monakovem prelat dr. Müller. 70-letna žena nekega krojača (Schierlinger) ga prijazno povabi: »Pojdite sem, tu je več prostora!« Duhovnik se odzove povabilu. Takoj nato se žena zgrudi in začne umirati. Prelat ji je mogel dati še v naglici sveto odvezo. Duhovna pomoč v tem trenutku je bila dragocena — pa vsled postrežljivosti tudi zaslužena.

Odičen konvertit. V katoliško cerkev je bil sprejet Tanaka, profesor pravnih ved na vseučilišču v Tokio na Japonskem. Zgodovino svoje spreobrnitve je opisal v posebni knjižici, ki je bila v dveh tednih razprodana. Gotovo bo ta slučaj napravil pot v naročje sv. Cerkve še marsikateremu odličnemu poganu.

Praznovanje godu sv. Terezije Det. Jez. je z dekretom sv. očeta raztegnjeno na ves katoliški svet in je v ta namen določen 3. oktober.

Čudovitosti. Pri kronanju čudodelne podobe Matere božje v Ostrabrama so se dogodila čudežna ozdravljenja. V gostem dežju je napolnilo ljudstvo stolni trg v mestu Vilna, kjer se je imelo izvršiti kronanje. V svečanem trenutku, ko so polagali Marijini podobi krono na glavi, zakliče nekdo nenadoma: »Mati

božja!« Bil je glas radosti doslej hromege romarja Nikolaja Zemaitis, ki je v istem hipu shodil in šel domov brez težav in brez bergelj. — Neki drug romar, Jan Pasiewicz, ki je bil slep, je med kronanjem spregledal in ima zdaj popolnoma zdrave oči. (»Leo«, št. 33, str. 480, 1927.)

Orjaški spomenik na čast presv. Srcu Jezusovemu so postavili 7. julija t. l. v mestu Bilbao (Sev. Španija). Spomenik je visok 40 m in je ves iz belega šentanderskega marmorja. Delali so ga tri leta. Stroški znašajo 16 milijonov pezet.

Po domovini

XXX. Na sopraznik Marijinega imena je minilo 30 let, odkar je bil prevzvišeni nadpastir in knezoškof dr. Anton Bonaventura Jeglič maziljen in posvečen za apost. naslednika. Lepo in kratko je nekdo označil njegove zasluge za versko-kulturni preporod našega ljudstva s tem, da je zapisal tehtne besede: Kar je Nemcem škof Ketteler in Belgijcem kardinal Mercier, to je Slovencem škof Jeglič. Ne bomo ponovno naštevali velikih del njegovega neumornega in nezlomljenega 30 letnega navora, dosti je, če rečemo: Našega vladika vidimo kljub častitljivi starosti povsod, kjer se izvrši kaj plemenitega v duhu krščanstva in v prid našega naroda. Vsi kličemo iz srca: Bog ga ohrani v polnem zdravju in v mladeniški svežosti duha še in še!

Škofijska kronika. Za župnika na Prežganje pri Litiji je imenovan J. Stupica, kaplan v Senčurju pri Kranju; K. Rupnik iz Konjšic je dobil župnijo St. Lambert. — Umeščen na župnijo Čatež o. S. je bil 7. sept. M. Kmet, doslej župni upravitelj v Vel. Poljanah pri Ribnici. Podeljene so župnije: Dovje: Franc Pečariču, žup. upr. ondi (nameščen 1. avg. 1927), Krašnja: Alojziju Brecljniku, žup. upr. v Novi Oselici; Križna Gorenjskem: Jožefu Hartmanu, župniku v Blagovici; Krško: Jan. Filipiču, župniku na Vranji peči. Zavod sv. Stanislava: Za prefekte so imenovani: semeniški duhovnik Stanislav Grims in novomašnika Ciril Jerina in Jožef Rozman. Za eskurendo upravitelja sta imenovana: Anton Skubic, dekan v Ribnici, za Vel. Poljane in Ivan Gogala, župnik v Stari Oselici, za Novo Oselico. Premoščeniso: Adolf Knol, doslej župnik v Krašnji, kot žup. upr. na Vranjo peč, Janez Dežman, v zač. pok. na Skaručini, kot žup. upr. na Toplo reber, Anton Črnugelj.

kaplan v Starem trgu pri Ložu, kot žup. upr. na Babno polje., Janez Frančič, kaplan v Kamniku, kot žup. upr. na Bučko, Franc Krašna, kaplan na Jesenicah, kot žup. upr. k Sv. Križu nad Jes., Jožef Cuderman, žup. upr. v Št. Lambertu, kot kaplan k Sv. Petru v Ljubljano, Martin Dimnik, žup. upr. v Fari ob Kolpi, kot kaplan v Loški potok, Jožef Kastelic, žup. upr. v Sv. Križu kot kaplan na Jesenice, Janez Spendal, prefekt, v Kamnik, Silv. Skebè, prefekt v Št. Vidu, kot kaplan v Borovnico, Anton Pavlič, beneficiat v Vačah, kot kaplan na Rako, Franc Blažič, vikar v Novem mestu, kot kaplan na Vrhniko, Franc Kek, kaplan v Škofji Loki, kot vikar v Novo mesto. Kot kaplani: dr. Janez Ahčin iz Mokronoga k Sv. Petru v Ljubljano, Anton Torkar od sv. Petra v Ljubljani k Sv. Križu pri Kostanjevici, Anton Božnar z Rake k Sv. Križu pri Kostanjevici, Franc Kirar iz Sv. Križa pri Kostanjevici v Cerknico, Jožef Košiček iz Cerknice na Jesenice, Andrej Križman iz Žežemberka na Jesenice, Franc Vavpetič iz Nakla v Šenčur pri Kranju, Jožef Hostnik iz Sv. Trojice v Trzišču v Dol pri Ljubljani, Janko Zagar-Sanaval iz Dola pri Ljubljani k Sv. Trojici v Trzišče, Andrej Kušlan iz Stopič na Vinico, Viljem Cunder iz Št. Petra pri Novem mestu v Stopiče, Mihael Jenko iz Vel. Lašč v Trebnje, Jožef Poje iz Mirne peči v Leskovec, Anton Ravnikar iz Višnje gore v Mirno peč, Leon Kristanc iz Sodražice v Višnjo goro, Franc Kolenc iz Sore v Sodražico. Nameščeni so bili kot kaplani: Janez Bergant v Starem trgu pri Ložu, Gregor Mali v Žužemberku, Franc Mozetič v Mokronogu, Franc Nahtigal v Vel. Laščah, Anton Svetc v Št. Petru pri Novem mestu.

Lavantinska škofija: župnijo Sv. Jurija v Slov. goricah je dobil g. Ivan Bosina, doslej župnik v Podčetrtku; Blaž Brdnik, provizor, je dobil župnijo Sv. Ožbald o. D.; Martin Kozar, provizor v Črni, je imenovan za kaplana v Vojnik; vojniški kaplan je prestavljen v Apače, odkoder se je preselil v Gor. Lendavo Stanko Lah; J. Hanko je prišel iz Gornje v Dolnjo Lendavo. — Za duhovnega svetnika je imenovan Fr. Gomilšek, župnik pri Sv. Benediktu v Slov. goricah; Alojzij Zdolšek, kaplan pri Sv. Trojici v Halozah, je prestavljen v Selnico o. Dr.; na njegovo mesto je prišel Fr. Kren, kaplan v Pilštajnu.

Spremembe v slov. frančiškanski provinciji. Ljubljana: P. Modest Novak, lektor bogoslovja; dr. p. Roman Tominec, lektor bogoslovja in kaplan; p. Ladislav Pintar, kaplan;

p. Pacifik de Cernuchy. — Novo mesto: P. Ciprijan Napast, vikar in katehet. — Kamnik: P. Kajetan Kogej, vodja novincev; p. Alojzij Lipej, katehet; p. Jožef Aljančič. — Nazaret: P. Akvin Ottavi, šolski vodja. — Brežice: P. Ananija Vračko, gvardijan; p. Hubert Marovt, vikar. — Maribor: Dr. p. Gracijan Heric, vodja klerikov. — Brezje: P. Vincencij Kunstelj, p. Gotfrid Ploj. — Vič: P. Albert Pirc, katehet. — Sp. Šiška: P. Bogdan Markelj, katehet. — Sv. Trojica: P. Ruprt Suhač, kaplan in katehet.

Metropolitu in nadškofu goriškemu dr. Fr. B. Sedeju so o priliki zlatomašniškega jubileja vsi Slovenci, pa tudi verniki italijanske narodnosti izpričali čustva globoke ljubezni in spoštovanja. »Zbornik« svečenikov svetega Pavla — je izšel v slavnostni opremi. Vsa številka je posvečena jubilanu. V krasni pesmi proslavlja M. Elizabeta zasluge škofovskega zlatomašnika in poklanja prevzvišenemu nadpastirju pozdrave vsega goriškega ljudstva. Med drugim kliče:

»Glej, krog mitre venec se ovija
venec zlatomašne slave,
danes tisoč src poklanja
knezu jubilarju vdanostne pozdrave.
Slava Tebi, nadpastir visoki,
ki ponos si stolice goriške,
živo znamenje pobožnosti svetniške,
stebler Cerkve v znanosti globoki,
slava Tebi, zlatomašnik blagil!«

Zlatomašnik, konz. svet. P. Hugolin Sattner je počastil škofovskega zlatomašnika, kot velikega pospeševalca cerkvene glasbe v posebni razpravi. Ob sklepu je zapisal naslednje besede: »Preteklo je pol stoletja v neprestanem delu in še večjem trpljenju; na večer življenja pa je podaril dobri Bog prevzvišenemu izredno milost zlate maše. Zlata maša je veličasten spomin vseh svetih daritev, ki jih je mašnik opravil v teku 50 let. Zlata maša je blesteče ozvezdje božjih darov in milosti. Vem, da knezoškofu veselja in hvaležnosti igra srce, a tudi nam, ki gledamo v njem vzornega apostola, skrbnega nadpastirja, temeljitega znanstvenika, čuvarja resnice in pravice, prijatelja in pospeševalca cerkvene glasbe, zaščitnika vsega, kar je lepo in blago. Sveto nebo! Olajšaj zvestemu služabniku težko nadpastirsko breme, ožari večer njegovega življenja, daj mu videti sad mnogoletnega truda, ohrani ga nam! In kadar mu steko ure življenja, pokliči ga k sebi in podeli mu nebeško krono!«

Zgodovinsko romanje. Polet Slovencev in Hrvatov na Velehrad o Veliki Gospojnici ni bil samo običajna božja pot, ni veljal samo proslavi sv. Cirila ob 1100 letnici, marveč je nudil priliko novemu pobratimstvu med če-

škotslovaškimi in jugoslovanskimi katoličani, ki nas navdaja želja in hrepenenje, da bi se čimprej doseglo zedinjenje vseh Slovanov. To ponovno pobratimstvo se je vršilo v duhu cirilmetodijske misli, ki prodira čedalje bolj v širše sloje. Ko je škof dr. Njaradi poveljeval na Velehradu v cerkvenem govoru delo svetih bratov Cirila in Metoda za pokristjanjenje slovanskih rodov, je ob sklepu pozval vse zbrane romarje in tudi tisočere množice Čehov in Slovakov, naj postane vsakdo apostol za zedinjenje zlasti velikega ruskega naroda. — Romanje se je izvršilo v najlepšem redu. Vsi udeleženci so se prepričali, kako gorko bijejo srca vnetih katoliških Čehov in Slovakov za nas Jugoslovane. Sprejemi na kolodvorih so bili povsod naravnost triumfalni, kar je ganilo naše romarje marsikje do solz. S cvetjem, z godbo, s toplimi besedami so jih pozdravljali ne samo na velikih, marveč tudi na manjših postajah zastopniki mest, naroda, društev, osobito pa Orli in Orlice. Naši škofje: dr. Jeglič, dr. Karlin, dr. Njaradi in splitski škof Bonefačič so bili povsod izredno pozdravljeni in so imeli neprestano obilo prilike, da so se imenom romarjev zahvaljevali za izkazano bratsko ljubezen.

Na obisk v domovino so se pripeljali koncem avgusta naši Slovenci z Vestfalskega s posebnim vlakom. Pridružilo se jim je tudi nekaj naših rojakov iz Holandije ter 19 duhovnikov, ki z vso ljubeznijo skrbe zanje v duševnem oziru in so se toliko zavzeli zanje, da so se nekateri naučili celo slovenski govoriti. Naši Vestfalci so bili v domovini povsod presrečno sprejeti. Ko so opravili svojo pobožnost na blejskem otoku in na Brezjah, so se skupno pripeljali v Ljubljano, kjer jih je pozdravil knezoškof dr. Jeglič, veliki župan Vodopivec, predsednik oblastne skupščine dr. Natlačen in še mnogo drugih. Občina jih je v hotelu Unionu pogostila.

Katoliške skupščine so imeli — poleg v zadnji številki naštetih krajev — v Cerknici in Dobropoljah. Dobropoljci so dozidali lep in praktično uporaben društveni dom, ki je bil o ti priliki blagoslovljen. Pri sv. maši je govoril dekan Skubic o Kristusu Kralju. Pri zborovanju sta pa navduševala številno množico za krščanska načela v javnem življenju — oblastni predsednik dr. Natlačen in urednik Terseglav, ki je izražal željo, naj katoliške Slovence tudi v bodoče združuje povsod in vselej *k a t o l i š k a v z a j e m n o s t*. — Dne 21. avgusta je bil katoliški shod za moravško dekanijo na Limbarski gori. Sv. mašo in pridigo je imel prevz. g. škof Jeglič sam. Govor o krščanski šoli in presv. Evharistiji je bil na prostem. —

Še četrto skupščino omenjamo: Društvo »*Krščanska šola*« je sklicalo glavno zborovanje dne 21. avgusta v Maribor. Dasi je to društvo za sedanjí čas nadvse važno, vendar ni še opaziti pravega zanimanja. Namen tega društva je vzvišen: skrbeti hoče in čuvati, da bo odgoja naše mladine v soglasju z nauki katoliške vere. — Ko se bodo sprejemale važne šolske postave v Belgradu, morajo imeti naši zastopniki v zbornici zaslombo v narodu, da bodo lahko zahtevali take določbe, ki ne bodo nasprotovale naši vesti in ne naukom sv. Cerkve. Zato je prav, da ima to društvo kar po vseh župnijah svoje podružnice. Bodimo na straži!

Na pomoč! Iz Zagreba smo prejeli pismo, ki je vsega uvaževanja vredno. Tako le pišejo ondotne Slovenke-uslužbenke: Slovenska dekleta v Zagrebu smo brez vodstva. Kolika škoda za nas! Imamo sicer zvezo slovenskih deklet. Ustanovil jo je l. 1922. dekan Bešter in vodil, dokler je bil v Zagrebu. Kako veselo je bilo, ko smo se Slovenke nedeljo za nedeljo zbirale pri usmiljenih sestrah v šolski sobi k predavanjem. Zveza slovenskih deklet v Zagrebu je po vztrajnem in smotrnem delu presešla v nekaj mesecih število 200. Prirejale smo igre v Hieronimski dvorani, imele mesečno službo božjo zjutraj in popoldne pri oo. jezuitih. Sam Bog mora vedeti, koliko slovenskih deklet je bilo zavarovanih, da so ohranile poštenje, ker so v domačem jeziku dobivale bodrila od tedna do tedna. Danes je pa zveza slovenskih deklet v Zagrebu brez voditelja. In posledica tega je, da zveza razpada. Z velikimi težavami se je ustanovila, z lahkoto in hitro bo pa razpadla. Marsikatera mladenka bo zopet iskala zabave ob nedeljah popoldne na plesih in drugod. Konec take zabave je pa skoro vedno žalosten in usoden za njo samo in za njene domače. Prosimo pomoči iz Slovenije, dokler ni prepozno!

Slovenke.

Dopisi

Št. Vid pri Planini. Dne 24. julija t. l. je daroval novo sv. mašo ob asistenci g. dekana iz Šmarja, salezijanskih duhovnikov iz Zagreba, Radne in Ljubljane ter domače duhovščine g. Ivan Špan, rodome iz Dorepolja. Pridigoval mu je njegov brat, g. Josip Špan, salezijanski prefekt na Rakovniku, ki je svojo prvo sv. mašo daroval pred tremi leti ob istem času in v isti cerkvi. — Španova rodbina iz Dorepolja je dala salezijanskemu redu že dva duhovnika.

Zagorje ob Savi. Nekoliko kronike. Dne 19. junija je bil za našo dekliško Marijino družbo prav lep in slovesen praznik. Zjutraj smo imele skupno sv. obhajilo, s katerim smo začele opravljati šestnedeljsko pobožnost na čast sv. Alojziju; popoldne pa sprejem novih članic po krasnem govoru o pomenu Marijine družbe. Nato je sledila obnovitev posvetitve presv. Srcu Jezusovemu. Po končanih slovesnostih v cerkvi, smo bili povabljeni v dvorano na akademijo, ki je bila prirejena v proslavo sv. Alojzija, našega drugega družbenega zaščitnika. Poleg petja in poučnega govora je bila na sporedu lepa spevoigra »Venčarica«. Upamo, da bo tudi ta prireditelj pripomogla k nadaljnjemu navdušenju za vzvišene cilje, ki jih ima Marijina družba.

Brezje. Junaki svetovne vojske so se zbrali tudi letos 21. avg. pri »Mariji Pomagaj«, da so se poklonili mogočni Kraljici nebes in zemlje in priporočili njenemu usmiljenju sebe in svoje padle tovariše. Že popoldne 20. avg. so možje in mladeniči napolnili cerkev in se z vso resnobo in vnemo pripravljali na sv. zakramente. Spovedovalo se je od dveh popoldne dalje preko polnoči. Zjutraj 21. avg. je bila cerkev že pred četrto uro zasedena, in nepregledna množica mož in mladeničev je pobožno prejela sv. obhajilo. Tako se klanjajo Mariji junaki svetovne vojne! Njihovo vedenje v cerkvi, njih resnost in pobožnost je napravila na vse najboljši vtis. — Slovesna služba božja je bila pod milim nebom, ker tudi prostorno svetišče ne more sprejeti toliko mož in mladeničev (okrog 6 tisoč). Cerkveni govor bivšega vojnega kurata Bonača je segel globoko v srce. Nepozabljiv je vtis, ko se je vsa zbrana tisočera množica na poziv slavnostnega govornika nekaj minut zatopila v preteklost in v pobožno molitev. Nastala je sveta tihota, katero je nato prekinila železničarska godba z ganljivo žalostinko; tovariši pevci so pa zapeli v spomin žrtvam svetovne vojne. Sv. mašo in libero je opravil bivši vojni kurat Fr. Kogej v družbi sedmih vojnih kuratov. Po sv. opravi in po petju je bil na prostem občni zbor Z. S. V. Popoldanska pobožnost je zopet privabila bivše bojvnike v svetišče, ki je bilo docela napolnjeno. S sklepom: »K letu osrečje zopet,« so se vojni tovariši poslovili.

Sv. Jurij ob juž. žel. Zgodaj je dozorela za nebesa mlada, zgljedna družbenica Mar. Karlina Gašperšič. 23. julija jo je poklical nebeški Vrtnar. Štiri dni je bila bolna; dvakrat je v tem času prejela sv. zakramente. Dobro pripravljena za nebesa je zapustila minljivi svet. — Največje veselje pokojni sosestri je

bila pot v cerkev, pred tabernakelj. Nikoli se ni sramovala družbenega znaka, marveč je bila vsekdar ponosna nanj in na čast, da je bila Marijin otrok. Zato je pa zaslužila in uživala spoštovanje vseh dobromislečih, kar je pričal lep pogreb. Belooblečene tovarišice ter mladina Marijinega vrtca jo je spremljala s cvetjem in vencí. Pri sv. maši zadušnici so pa darovale članice sv. obhajilo zanjo. Brezmadežna naj zbudi med nami mnogo enakih vzorov!

Duhovne vaje. V uršulinskem samostanu v Škofji Loki so bile v dneh od 27. do 31. jul. t. l. prvokrat duhovne vaje za svetne učiteljice. Vodil jih je kanonik in stolni župnik ljubljanski dr. Klinar. Udeleženk je bilo 30. G. voditelj je doumel kot malokdo težave, trpljenje in vzvišeno lepoto vzgojnega dela katoliške učiteljice. Očetovsko-nežno je budil in negoval vse dni najgloblje bisere pristne ženske duše: dobroto, plemenitost in požrtvovalnost. S tem nam je podal pravilno oceno življenskih vrednot, kar pomeni dragoceno pridobitev zlasti za mlado učiteljico v današnji športni dobi, ko se cení in povečuje edino videz in zunanost. — Zavod je dal udeleženkam na razpolago lepo grajsko kapelico, obširne grajske hodnike, sobe in dvorane, ves grajski vrt z drevedori, kakršne premore edino uršulinski samostan v Škofji Loki. Taki dnevi so vredni, da se jih vsako leto posluži čim več naših učiteljic. — Vsem, ki so nam v dneh d. v. nudili toliko lepega, koristnega in dobrega: Bog plačaj!

Vič. Božja poslanka smrt je nepričakovano pretrgala nit življenja vzorni članici naše Marijine kongregacije Francki Bučar. Rajna je bila delavka tobačne tovarne, skromna po poklicu, a bogata po krepostih, odlična po kremenitem značaju in življenju, požrtvovalna za uresničenje katoliških načel. Veliko se je trudila za razširjanje dobrih časopisov. Zavoljo ljubeznivega značaja jo je vse ljubilo. Ni čuda, da so plakale za njo tovarišice pri odprtem grobu. Draga Francka, počivaj v miru! (Takah kratkih, a jedrnatih dopisov smo veseli. Op. ured.)

Vače. V naši župniji, ki šteje dva tisoč duš, bo ostal odslej, kakor sodimo, ko se je poslovil g. A. Pavlič, samo en duhovnik. Uboğa naša župnija bo bridko občutila pomanjkanje duhovnikov. V zadnjih štirih letih se je, hvala Bogu, po prizadevanju obeh gg. duhovnikov vsa naša župnija prenovila in tudi Marijina družba je veliko napredovala, posebno po raznih odsekih; najbolj živahen je misijonski in časnikarski, pa tudi obhajilni je veliko napredoval. Saj je bilo geslo našega voditelja, vpeljati pogostno sv. obhajilo ne samo pri družbi, ampak v vsej župniji. V

tem času smo tudi praznovali 25 letnico deklishe Marijine družbe. Ob tej priliki smo se posvetili presv. Srcu Jezusovemu. Posvetitev bomo vsako leto obnovili.

Sv. Jurij pod Taborom. Dne 8. sept. je imela tukajšnja mnogoštevilna Marijina družba sijajno slovesnost; blagoslovljena je bila nova zastava, krasno delo čč. šol. sester v Mariboru. Na eni strani prapora je sveto-pisemska žena obdana s solncem, na drugi pa sv. Neža z jagnjetom. Kumovala je pri blagoslavljanju gospa Leopoldina Orešnikova. Med slovesno sv. mašo ob desetih je bilo skupno sv. obhajilo družbenic, popoldne pa sprejem novih članic in posvetitev presv. Srcu Jezusovemu. Z zahvalno pesmijo smo v srcu združevali gorečo prošnjo za stanovitnost vseh Mar. otrok.

Toplice pri Novem mestu. Dne 13. julija t. l. se je smrtno ponesrečil Janez Poglajen iz Podturna, župnija Toplice pri Nov. mestu, član naše fantovske Mar. družbe. S svojim bratom Lojzatom in drugimi sovaščani je šel pomagat v gozd hlode nakladati. Voz je bil že naložen. Še povezati ga je bilo treba z verigami. Veriga počí. Rkelj vrže Janeza na hrbet, na trebuh mu pa v istem hipu pade hlod z voza. Čeprav je bil udarec smrten, je vendar ostal Janez pri polni zavesti. Odnegli so ga proti domu. Med potjo je prosil za duhovnika in zdravnika, pa ni dočakal ne prvega in ne drugega. Umril je, preden so ga prinesli domov. — Velik pogreb je pričal, kako je bil pokojni priljubljen ne le članom Mar. družbe, marveč vsem župnijanom, ki so poznali njegovo pridnost in delavnost. — Že od mladosti je kazal Janez zanimanje in veselje za cerkvene in izvencerkvene organizacije. Kot fantič je pridno spolnjeval pravila Mar. vrtca. Vesten je bil kot Orlič, navdušen kot Orel. Iz Mar. vrtca je prestopil v fantovsko Mar. družbo. Med redne člane je bil prištet lansko leto. Lep zgled je dajal predvsem s prejemanjem sv. zakramentov in s pridno udeležbo pri mesečnih shodih. Čeprav je bil utrujen od naporega dela in vožnje, smo prve nedelje pri obhajilni mizi med sodružbeniki vedno opazili tudi pok. Janeza. Ker je imel veselje tudi za godbo in petje, je prihajal tudi k cerkvenemu pevskeemu zboru. Njegova srčna želja je bila, staršem lajšati življenje s pridnim delom. Pri odprtem grobu mu je domači g. župnik v imenu fant. Mar. družbe in faranov spregovoril poslovilno besedo, ki je morala ganiti še tako trdo srce. Od njega se je poslovil tudi cerkveni zbor in mu zapel žalostinko. Počivaj v miru, otrok Marijin!

Razno.

Kdo je odgovoren, da se ne zatre nedostojna ženska moda in noša, ki jo obsoja ne samo Cerkev, marveč vsi res olikani in pošteti ljudje! Nedavno so škofje v Laciju (pokrajina med Rimom in Neapljem) razposlali skupen pastirski list, ki v njem karmoč ostro obsojajo nenravno in pohujšljivo obleko ter zahtevajo to-le: Starši naj dajejo lep zgled otrokom; krojačice in šivilje naj se zavedajo velike odgovornosti pred Bogom, redovne učiteljice naj imajo dovolj poguma, da stavijo pogoje glede obleke pri gojenkah; katoliška društva in kongregacije naj zavračajo vsako nedostojnost v obleki ter naj širijo zmisel za poštenost v noši; duhovniki morajo zabraniti da ne bo nobena oseba z razuzdanostjo v obleki oskrunjala svetih prostorov.

Krasota Oceana. Francoska pomorska oblast si je dala napraviti nov parnik, ki ima 241 m dolžine in 28 m širine. Notranjščina je tako bogato in razkošno opremljena, da presega vse pričakovanje. Predvsem se odlikuje glavna dvorana. Parketna tla so pogrnjena s preprogo iz celega, ki pokriva 930 m² površine. Na parniku je čajna dvorana, dvorana za ljubitelje tobaka, dvorana za otroške predstave, telovadišče, knjižnična sobana. Za razvedrilo skrbita dve godbi. Največje priznanje pa zasluži dejstvo, da je na tem parniku, ki sprejme lahko 1200 potnikov in 800 uslužbenega moštva, tudi bajno lepa kapela, prava cerkva z velikim oltarjem, orglami in s postajami križevega pota. V kapeli je prostora za 80 ljudi.

Ugled ženskega spola. Ko gre za to, da spravijo naše mamice, naj bodo mestne gospe ali pa navadne ženice, svojo hčerko v zakonski jarem, spregledajo ženinu vse preveč — Neoporečno preteklost moramo zahtevati ne samo od neveste, temveč prav tako od ženina. Je naravnost žalostno, kako lahko mišljeno izročajo matere svoje »Backfische« (nedoraslo dekle) kakim trdim »Stockfish«-em, da le spravijo dekle naprej. Pred takim »materinskim« srcem ne more resen mož imeti nikakega spoštovanja; ti pojavi zelo škodujejo ugledu ženskega spola. (Msgr. dr. J. Ujčić: »Bogoslovni vestnik« 1927, str. 228.)

»Prava lenoba.« »Mama,« zakliče vsa vznemoljena 7 letna hčerka Lojzika: »Ta-le Poldi je pa res prava lenoba. Ni ga gršega zanikarneža.« — »Zakaj pa?« — »Glejte. Vsak večer, ko jaz molim, pa čaka Poldi toliko časa, da končam. Nato pa pravi: Amen.«

Ustanovitelj črnómálske župnije — brat svete Jadvice in stric svete Elizabete Turínske. Črnómálsko župnijo je ustanovil oglejski

patrijarh Bertold iz rodu Andeksov z ustanovno listino z dne 18. okt. l. 1228. Dan pred 18. oktobrom, 17. oktober, pa je posvečen spominu svete Jadvice ali Hedvike Andeške, soproge šleskega in poljskega vojvode Henrika Bradatega, sestre ustanovitelja črnomálske fare očaka Bertolda in tašče hčere češkega kralja Vaclava, Ane. Druga sestra očaka Bertolda je bila ogrska kraljica Jera, mati svete Elizabete Turinške, ki se je odlikovala s tako svetim življenjem, da je bila kmalu po svoji smrti proglašena za svetnico (l. 1235.). Sveta Hedvika je umrla l. 1243.,

očak Bertold pa l. 1251. — Ker bo prihodnje leto sedemstoletnica črnomálske župnije, bi bilo morda umestno, da se vsaj na predvečer ustanovitnega spomina — posebno naše ženske — spomnijo tudi praznika svete Hedvike, ki je bila velika dobrotnica siromakov in jetniških kaznjencev, katere je sama velikokrat v ječah obiskala. — S hčerko drugega sorodnika očaka Bertolda, istrsko-metliškega mejnega grofa Bertolda IV., pa se je nameraval poročiti zaholmski kneževič Toljen, sin Miroslava, ki je gospodoval na severu Dubrovnika. Dr. M. Malnerič.

Še ena Terezija.

Samo doznana in gotova dejstva naj za beležimo o tem, kar se godi nekaj let sem v poprej neznan bavorski vasi Konnersreuth (ob železniški progi Regensburg—Eger). Središče občudovanja je 30 letna Terezija Neuman, hči krojaškega mojstra. Svoj čas smo že omenjali, da je bila ta Terezija pri nekem požaru ohromela in da je nato tudi oslepela. Več let ni nič videla. Na dan, ko je bila Mala Cvetka prišteta blaženim, je pa naenkrat zopet spregledala. Ko je pa bila bl. Terezija Deteta J. povišana do časti oltarja, je pa tudi hromost popolnoma izginila. Kaj je pa zdaj posebnega s Terezijo Neuman? Naj kratko povemo, kar pišejo tudi veliki, nekatoliški listi v Nemčiji in Avstriji, ne da bi pri tem — kakor običajno — iskali rešitve in razlage v besedah »sugestija«, »histerija«, »patalogija«. Kar je pri Tereziji Neuman posebnega, čudovitega, so te tri stvari: 1. Znamenja ran na rokah, nogah, ob strani in na glavi (trnjeva krona). 2. Ohranjenje telesnih moči, ne da bi kaj zauživala ali pila. 3. Vizije (prikazovanja), ki se nanašajo večinoma na trpljenje Jezusovo.

Od sv. Treh kraljev 1923 ni zaužila nobene trde hrane več; od božiča 1926 dalje pa tudi nobene tekočine. Edino, kar vsak dan, dasi z veliko težavo zaužije, je mal delček svete hostije (četrtina) hkrati s par kapljicami vode iz srebrne žlice. Pri vsem tem je pa — razen ob petkovih zamaknenjih — popolnoma živahna in sveža. Telo njeno tehta 55 kg; med zamaknenjem se zmanjša teža za 4 kg. V soboto je teža zopet normalna.

Zadnje čase prihajajo radovedneži pa tudi učenjaki in znanstveniki skoraj iz vseh krajev sveta, da se osebno prepričajo o tem, kar so čitali v listih. Početkom avgusta t. l. so Terezijo vsled naročila ondotnega škofijstava (Regensburg) 14 dni noč in dan natanko opazovale štiri zaprisežene bolniške sestre. Toda ne zdravniki, ne opazovalke niso za-

sledile niti najmanjše hrane — (razen sv. obhajila), ki bi jo bila zaužila.

Dne 5. avgusta je bilo v Konnersreuth 1700 tujih oseb in 30 duhovnikov. Dolge ure morajo čakati, preden pridejo na vrsto, ker jih v sobo spuste naenkrat samo 10. »Vsi so bili začuda ganjeni in so zapuščali zamišljeni, nekateri tudi jokaje preprosto sobico.« Petek poprej je bilo 100 obiskovalcev, med njimi tudi kardinal Mundelein in neki poljski škof, ki sta se zdravila v Karlovih Varih. Enkrat nato je prišlo iz Karlovih Varov 150 ameriških, angleških in čeških avtomobilov. V petek po prazniku Mar. vnebovzvetja je došlo v Konnersreuth gotovo do 5000 oseb. Ta dan pa ni bilo ne navadne petkove ekstaze (zamaknenja) in ne krvavenja, pač je imela Terezija vizijo Marijinega poveličanja ob vnebovzvetju.

Zanimivo je, da ne sprejme deklica prav nobenega daru, kvečemu kake cvetke.

»Stigmata«, t. j. rane (znamenja žeblice) na rokah in nogah so od zadnjega velikega petka dalje na obeh straneh vidne in čutne. Razen med ekstazo (zamaknenjem) so prevlečene s tanko kožico. Ob četrtkih zvečer se omehčajo in odpro. V zamaknenju je Terezija, kakor bi odmrta vsemu zunanjemu svetu. Trpljenje Jezusovo gre mimo tako, da vse tudi sama občuti; zato takrat silno trpi. V spomin se ji vtisne tudi govorjenje. Ko pride k sebi, zna ponavljati cele stavke v aramejskem jeziku, ki so ga govorili judje ob Jezusovem času. Od velike noči do Sv. Trojice so prenehale vizije trpljenja Jezusovega; namesto tega je pa videla vstajenje Jezusovo, njegov vnebohod i. dr.

To je kratka vsebina tega, kar se danes čita obširno po vseh nemških in drugih časopisih. Vzdržujemo se vsake sodbe, dokler se cerkvena oblast določno ne izjavi.

Po petkovem trpljenju Terezija navadno še sama zase moli in zdihuje. Nedavno je

tako-le molila: »Gospod, če se zgodi, da vsled mojega revnega trpljenja začne kdo tebe ljubiti, dovoli, da bom vso večnost vsak

dan desetkrat bolj trpela; vse to rada prenesem.«

(»Kath. Kirchenzeitung« 1927, št. 35.)

Dobre knjige.

Slovenska umetnost. I. del. Slikarstvo. Spisal Viktor Steska. Založila Družba sv. Mohorja. Str. 432 z 72 slikami. Cena broš, za ude 30 Din, za neude 40 Din, vez. za ude 39 Din, za neude 52 Din. — Kdor vidi kako sliko domačih umetnikov, si želi kaj več izvedeti o slikarju, ki je sliko ustvaril, kakor si želimo poznati pisatelja zanimive povesti ali učenega spisa. Toda v slovenskem slovstvu doslej nismo imeli knjige, ki bi nas natančneje seznanila z domačimi slikarji. V pričujoči knjigi pa nas pisatelj vodi skozi zgodovino našega slikarstva od gotske dobe do sedanjega časa; izvzeti so le najnovejši umetniki. Nad 300 umetnikov nastopa pred nami in nam kaže svoja dela. Najzanimivejše je 18. stoletje, ko so delali naši veliki slikarji Valentin Mencinger iz Bohinja, Franc Klavšek iz Mengša, Fortunat Wergant (Brgant) iz Mekinj in Anton Cebej iz Ajdovščine. Pa tudi pozneje smo imeli še velike umetnike Kavčiča iz Gorice, Langusa iz Kamne gorice, Leop. Layerja iz Kranja, Tominca iz Gorice, Marka Pernharta s Koroškega, Janeza Wolfa iz Leskovca, brate Šubice iz Poljan i. dr. Glavna podpornica umetnikov v prejšnjih časih je bila cerkev. To in še marsikaj drugega izvemo iz te knjige. Kdor torej hoče svoj okraj in zlasti cerkve dobro poznati, naj seže po tej knjigi, ki jo krasi 72 slik. — Msgr. Steska zna lepo opisovati. Kar prijetno se bere tudi ta knjiga, ki je plod 30letnega raziskovanja, zbiranja in študiranja. Ni dvoma, da jo bodo pozdravili vsi zgodovinarji; tudi vsak izobraženec jo bo naročil, saj je to prva knjiga te vrste.

»Daritev.« — Tako je naslovil Silvin Sardenko svoj najnovejši pesniški šopek. V njem je zbirka 30 neznih, dehtečih cvetk, ki je v njih pesnik predočil kratko, a duhovito vsa glavna razdobja veselih in grenkih prigodkov polnega svojega življenja in delovanja. Vmes pa odsvitajo — kakor biseri — utrinki pesnikovega čutečega srca. Iz vsega speva pa odseva osobito njegova Marijanska ljubezen. — Knjižica ima 78 strani v mali osmerki. Založila jo je Pijeva knjižnica v Ljubljani. Vsem, ki si žele res lepega, toplega in osvežujočega pesniškega beriva, zlasti vsem, ki poznajo pesnika in njegovo dosedanje službovanje, kličemo: Oskrbite si to mično delce!

Darovi.

Za krst poganškega otroka na ime Jožef: Marija Rozman 100 Din.

Za bosanske novomašnike (od Sv. Marije v Puščavi): 125 Din.

Za kruhe sv. Antona: Mar. Šinkovc (Zgor. Jezersko nad *Kranjem) 50 Din; župni urad Sv. Lovrenc na Pohorju 10 Din; Franciška Barbič, Sv. Križ pri Kostanjevici 20 Din; Pavla Slemenšek 45 Din; župni urad Bela cerkev 10 Din.

Za misijone: župni urad Bela cerkev 30 Din.

Za bosanski misijon so darovali dobrepoljski tretjeredniki 138 Din; Peter Resman 100 Din; S. Simforoza več cerkvenih paramentov; Katarina Cajhen 2 rjuhi; neimenovan 100 Din; neimenovana 50 Din; neimenovan po gdč. Strohalovi 20 Din.

Govorilnica.

N. B. na Dol. Na Vaša vprašanja odgovarjamo po vrsti, kakor ste jih zapisali: 1. Ako bi tretjerednik brez vzroka ali pa brez dovoljenja voditeljevega ne nosil škapulirja in pasu, bi za ves tisti čas izgubil vse tretjeredne milosti, odpustke in pravice. Voditelj pa sme od te dolžnosti oprostiti, ako kdo iz tehtnega vzroka za to prosi. V Vašem slučaju je stvar v redu in ni treba imeti nobenega dvoma. — 2. Čistost in devištvost sta dva pojma. O čistosti govori sv. pismo: »O kako lep je čisti rod v svoji slavi; njegov spomin je neumrljiv; pri Bogu je znan in pri ljudeh.« (Modr 1, 1—2.) — O čednosti devištvost, ki človeka stori angelom podobnega, pa govori sv. Tomaž Akv. takole: »Devištvo je posebna krepost, s katero se duša ohrani vedno neomadeževano ter se hoče obvarovati vedno čisto in nedotaknjeno od vsake razuzdane naslade... In če se vprašuje o zunanji (telesni) strani devištvost, je devištvost v tem, da ostane telo brez vsakega prostovoljnega oskrupljenja.« Potemtakem marsikdo nima več kreposti devištvost, četudi ni v zakonu in četudi sodijo ljudje, da je deviški, ali deviška. Devištvost izgubljeno, je za vedno izgubljeno; s spokornim življenjem naj skuša tak človek nadomestiti dragoceno izgubo. — 3. »Svete stopnice«, ki o njih hočete pojasniti, imamo v Sloveniji štiri: pri Sv. Joštu nad Kranjem, na mirnem Gradu pri Gorici, pri Novi Tišti in na Žalostni gori pri Mokronogu. Te stopnice so Vam znane — pravite. Pomen je tale: 28 stopnic je le posnetek onih stopnic v Pilatovi hiši, po katerih je šel naš Zveličar potem, ko je bil bičan in s trnjem kronan. Na vzvišenem prostoru je božjega Učenika pokazal Pilat ljudstvu, rekoč: »Glej, človek!« Prave Pilatove stopnice so v Rimu, v cerkvi nasproti Laterana. — Po dovoljenju sv. očeta Leona XIII. (1. febr. 1881) more vsak vernik zadobiti popolni odpustek trikrat na leto po prejetih svetih zakramentih, ako obišče kleče svete stopnice in pobožno opravi navadne molitve za odpustke. V stopnicah na Žalostni gori so vložene razne svetinje. — 4. Molitev pred križem po sv. obhajilu, ki je zanjo podeljen popolni odpustek, se lahko opravi tudi v cerkveni klopi, da ima le dotičnik podobo križanega Jezusa pred očmi; zadostuje tudi mala podobica v knjižici. V dotični molitvi zakličemo: »se vržem na kolena...« Treba je torej res poklekniti. — 5. Svetnikom na čast obrnemo lahko vsako molitev; saj rečemo tudi: na čast sv. Jožefu, na čast sv. Antonu — nato pa molimo Oče naš. — 6. Za pokoro lahko obrne človek vse, kar trpi, naj bo trpljenje upravičeno, ali neupravičeno. — 7. Zloraba in greh je v obeh slučajih. Vprašate, če more človek docela zadostiti na tem svetu? Odg.: Brez dvoma. — 8. Stari ljudje še rabijo besedo »troštar«, namesto »stolažnik« — Sv. Duh. Kar opuščajte to staro navado. Zadostuje popolnoma, če rečete: na čast Sv. D. Ko bi molitev opuščali zaradi ljudi, bi bilo kaj drugega — in seveda nesreča. — 9. Molitev v duhu (premišljevanje) je še popolnejša; samo težja je. Pri odpustkih se je pa ravnati vselej in točno po tem, kar in kakor je predpisano. — 10. Podob (slik) sv. Vida ni v trgovinah nikjer zaslediti.

Praznik sv. Male Cvetke na Selu pri Ljubljani. 1. oktobra praznuje karmeličanski red god sv. Terezije Deteta Jezusa. Kot lansko leto, bo ta dan v karmelski cerkvi na Selu ob štirih popoldne pridiga, blagoslovljenje rož in blagoslov z Najsvetejšim. V ne-

deljo, 2. oktobra, bo zjutraj več tihih sv. maš. Ob pol osmih pridiga. Ob osmih slovesna sv. maša. Popoldne ob štirih pridiga, zopet blagoslovljenje rož in blagoslov. Sv. Terezija pripravlja rože milosti, zlasti rože goreče ljubezni božje. Pridite ponje!

Odpustki za mesec oktober 1927.

I. Odpustki za ves mesec oktober.

a) Kdor izmoli tretji del rožnega venca (pet odstavkov) v cerkvi ali doma, dobi vselej odpustek 7 let in 7 kvadragen. b) P. o. na rožnovensko nedeljo ali v osmini pod navadnimi pogoji prejmejo oni, ki na praznik in vsak dan v osmini izmolijo vsaj tretji del rožnega venca, če obenem obišejo cerkev. c) P. o. zadobe katerikoli dan oni, ki po omenjeni osmini tekem oktobra vsaj deset dni odmolijo tretji del rožnega venca.

II. Odpustki ob določenih dneh meseca oktobra.

1. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

2. Nedelja, prva v mesecu, rožnovenska. Sv. Angeli varih. Od včeraj opoldne pa do danes opolnoči dobe v cerkvah, v katerih je ustanovljena rožnovenska br., vsi verniki p. o. pod navadnimi pogoji, in sicer tolikrat, kolikorkrat obišejo cerkev ali kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta. Vrh tega udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnj. Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. Kjer se danes obhaja praznik svetih angelov varihov, p. o.: a) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za nježa razširjanje; b) udom br. sv. Družine; c) istim kakor 10. dan.

4. Torek. Sv. Frančišek Ser. P. o. vsem vernikom v vsaki cerkvi; tretjerednikom v. o.

5. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jo-

žefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

6. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Marija Frančiška. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor jutri; b) istim kakor 10. dan.

7. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni.

10. Ponedeljek. Sv. Danijel in tov. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov svetega Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

11. Torek. Osmina sv. Frančiška. P. o. istim kakor včeraj.

12. Sreda. Materinstvo preč. Device Marije. Sv. Serafin. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) istim kakor 10. dan.

15. Sobota. Sv. Terezija. P. o.: a) danes ali v osmini vsem vernikom v karmelskih cerkvah, udom škapulirske br. tudi v farnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. sv. R. Tel. kakor 7. dan; d) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

19. Sreda. Sv. Peter Alkantarski. P. o. istim kakor 10. dan.

21. Petek. Sv. Uršula in tovarišice. P. o. udom br. sv. Uršule danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

26. Sreda. Bl. Bonaventura. P. o. istim kakor 10. dan.

28. Petek. Sv. Simon in Juda. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 15. dan.

30. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sveti rožni venec.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Bogoljub velja v l. 1927

za vse kraje v Jugoslaviji	Din	20.—
„ Češko-Slovaški	Kč	15.—
„ Avstriji	šil.	3.—
„ Italiji	lir	10.—
„ Franciji	frank	12.—
„ Ameriki	dol.	—50

Zdravnica

dr. Eleonora Jenko - Groger
zopet redno ordinira.

Angleško sukno

kamgarn, volнено blago, tiskovino, delene
dobite pri **Franc Pavlinu**, Gradišče 3.

1000 krat

je poplačan trud in delo gospodinje, ako
uporablja pri pranju dosledno samo

milo „GAZELA“

**Prvovrstno delo,
Zmerne cene,
to je naše geslo!**

Knjigoveznica KTD

LJUBLJANA, Kopitar. ul. 6/II.

ki se priporoča cenjenemu občinstvu za
:: vsa v njeno stroko spadajoča dela. ::

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreduje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri,
vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.
Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkviijo,
v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih
sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača,
veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo
pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim
jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem,
ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 100 milijonov dinarjev.

REVMATIZEM

Poslajte, prosim, še 14 steklenic »Alge«, ker jo vsak, komur sem jo priporočal, zelo hvali in me prosi, da mu jo še naročim. Preizkusili so jo proti revmi, trganju, bodljajem, trganju v glavi in zobeh, pa je vsem pomagala.

Spoštovanjem ANTON GRDEŠIČ.

Zagreb, 29. oktobra 1926.

Prosim, da mi pošljete z obratno pošto še 14 steklenic »Alge«, ker je to zelo dobro zdravilo in sem se v kratkem času z njegovo uporabo popolnoma osvobodil dolgotrajnega revmatizma.

Spoštovanjem JURAJ HABEK.

Trgovišče, Hrv. Zagorje, 18. jan. 1927.

Prosim Vas, da mi pošljete še 8 steklenic »Alge« proti revmatizmu, ker sem se prepričala, da je to izborni lek proti revmatizmu in trganju v glavi in zobeh. Vsi, ki so tu poskusili »Algo«, jo hvalijo.

Spoštovanjem PAVLA JURAN.

19. februarja 1927.

Sprejel sem Vašo pošiljatev »Alge«. Poslajte mi še 8 steklenic. Moji materi, ki je dolgo časa trpela na revmatizmu in trganju po zobeh, je tako dobro koristila, da še več mesecev ne čuti nobenih bolečin.

Spoštovanjem DEBELIČ JOSIP B.

Bab, 26. oktobra 1926.

Naxnanjam Vam s zadovoljstvom, da sem odpravila revmatizem s Vašim dobrim zdravilom »Alga«, ki me je mučil dolgo časa. Poslajte mi še 8 steklenic, ker brez tega zdravila nočem več biti pri hiši.

Spoštovanjem RUŽA BRKIČ.

Brodjanci 78, 1927.

**Revmatizem? Kostobolje?
Bodljaje? Trganje v glavi
in zobeh? Omotico ozdravite
z zdravilom**

„ALGA“

Naročite na
naslov:

Laboratorij „Alga“ Sušak 13

4 stekl. 77 Din, 8 stekl. 131 Din,
14 stekl. 205 Din, 25 stekl. 320 Din.

3 velike
prednosti

ima

Zlatorog terpentinovo milo.

1. Vseblina terpentina raztopi nesnago.
2. Tudi najfinjšim tkaninam neškodljivo, ker je izdelano iz izbranih najboljših surovin.
3. V uporabi je zelo štedljivo, vsled tega najcenejši domači izdelek.

Zato uporabljajte samo ZLATOROG terpen-
tinovo milo, katero varuje Vaše drago perilo.